

„A sad, još jednom. Malkice glasnije. *Arigato gozaimasu!*“

„*Arigato gozaimasu!*“

„Samo malo energičnije. *Arigato gozaimasu!*“

„*Arigato gozaimasu!*“

„Glasnije. Dovoljno glasno da vas čuje ona žena – ko god da je – koja stoji u delu za pušaće. *Arigato gozaimasu!*“

„*Arigato gozaimasu!*“

„Hej, ti! Da, ti, ko god da si. Lice ti je u senci, ali vidim da nosiš našu uniformu. Da, ti što stojiš tamo. Podigni ruku i mahni ako je čuješ. Hajdemo sad: *Arigato gozaimasu!*“

„*Arigato gozaimasu!*“

Podižem ruku i mašem.

„Pa, izgleda da vas je ona žena čula. Odlično. Prošli ste!“

ZAHVALJUJUĆI DIREKTOROVOM UBRZANOM KURSU, redovne članice osoblja su se tog poslepodneva prema Ženi u Ljubičastoj Suknji ponašale kao prema drugoj osobi. Možda je to samo zbog užasnog utiska koji je ostavila jutros kad se predstavila, ali sad je bilo dovoljno da razgovetno kaže „*Otsukare-sama desu!*“ i blago obori glavu kad god neko uđe u lift da bi se svi zaprepastili.

„Vidi ti to! Ipak ume da priča, i to normalno!“

„Zapravo izgleda kao da ima mozga u toj glavi!“

Te reakcije su razvejjale moje prve brige. Bar je sad neće kinjiti zato što ne ume čak ni da ispravno izrecituje razne obavezne pozdrave i podsticanja. Više starijih sobarica i menadžerki poput supervizorki Cukade i Hamamoto odbijale su da imaju posla s početnicama koje ne mogu da savladaju taj osnovni preduslov. Ni sama ne znam koliko je novoza-poslenih odustalo pre nego što je i saznalo bilo šta o poslu.

Ali Žena u Ljubičastoj Suknji je savladala taj deo. Njena obuka počela je istog poslepodneva, u sobi u servisnom delu hotela.

Supervizorka Cukada počela je demonstracijom opreme za čišćenje pa joj je dala obrazac i rekla joj da popuni praznine nazivima predmeta.

Ali, jao, zaboga, Žena u Ljubičastoj Suknji nije imala olovku.

„Hoćeš da kažeš da si je zaboravila?“ pitala ju je supervizorka Cukada strogo, ali i iznenađeno. „Najmanje što možeš da uradiš jeste da poneseš olovku na posao.“

„Izvinjavam se.“ Žena u Ljubičastoj Suknji je oborila glavu.

„Dobro, a beležnicu?“

Žena u Ljubičastoj Suknji je odmahнула glavom. Supervizorka Cukada je izvadila novu beležnicu iz cegera koji uvek nosi sa sobom.

„Daću ti ovu.“

„Jeste li sigurni? Vaša je, zar ne?“

„Naravno da sam sigurna. Imam ih dovoljno. Kupila sam pet na popustu.“

„Hvala! Cenim vašu ljubaznost!“ Još jedan dokaz koliko je direktorova glasovna obuka delotvorna.

„Dobro. Ono što moraš da znaš o ovom poslu“, počela je supervizorka Cukada dok joj je pružala olovku, „jeste da je prilično glupav. U suštini, radiš jedno te isto iznova i iznova. Svako to može da radi, kad se jednom navikne. Zapravo je veoma lako.“

„Dobro.“ Žena u Ljubičastoj Suknji je otvorila beležnicu koju je dobila i zabeležila: „Treba stalno raditi jedno te isto.“

„Pobogu!“ uzviknu supervizorka Cukada pošto je bacila pogled na njenu belešku. „Nadam se da nećeš

zapisivati sve što kažem!“ Glasno se nasmejala i udarila Ženu u Ljubičastoj Suknji po ramenu.

Žena u Ljubičastoj Suknji je potom prešla na sprat za obuku, koji je – kao što mu ime kaže – sprat samo za početnice. Tu će joj se pridružiti supervizorka Cukada, kojoj je posao da obučava nove sobarice. Još tri supervizorke će na smenu dolaziti da vide kako ona i još desetak radnica koje su počele da rade prošle godine napreduju. Budno će je nadzirati dok bude obavljala dužnosti sve dok joj supervizorka Cukada ne lupi pečat u knjižicu da označi kako je završila obuku.

I direktor je svratio da vidi kako njegova štíćenica napreduje. Žena u Ljubičastoj Suknji slučajno nije bila dovoljno blizu da čuje jer ju je jedna supervizorka povukla u stranu da joj pokaže kako da dopuni tečnost za čišćenje na kolicima.

„Čini mi se da će se nova cura dobro pokazati“, rekla je supervizorka Cukada direktoru.

„Uspeva li da priča?“ pitalo je.

„Aha. I odgovara baš kako bi trebalo.“

„Ah, dobro je.“ Direktor je klimnuo glavom. Izgledao je zadovoljno. „Mora da su moje glasovne lekcije pomogle.“

„Tiha je i uzdržana, pa sam najpre posumnjala da nije za ovaj posao. Ali zasad radi sve baš onako kako joj kažem. Veoma je savesna. I vrlo brza i gipka iako deluje dezorijentisano.“

„Stvarno!“

„Pitala sam je da li se ikad bavila sportom. Kaže da je bila u atletskom timu. Šest godina u osnovnoj i srednjoj školi.“

„Tako znači!“

„Da, kaže da je bila izuzetna u sprintu. To nam samo potvrđuje nešto, zar ne? Nikad ne treba suditi o nekome po fizičkom izgledu. Pa, hvala bogu na tome. Napokon smo uspjeli da nađemo nekog sposobnog!“

Dakle, ispostavilo se da je Žena u Ljubičastoj Suknji zaista brza, gipka i u dobroj formi. Bilo mi je teško da poverujem u to. U atletskom timu? Šest godina?

I kako to da je „savesna“ i „sposobna“? To me je uzrujalo. Znači li to da su je odbili na svim onim razgovorima za posao samo zbog njenog fizičkog izgleda? Nikad je ne bih opisala kao čistu i urednu, ni po kojim merilima, ali zaista je čudno što je bilo dovoljno da obuče uniformu kao sve ostale i veže kosu u rep da bi odjednom počeli da je doživljavaju kao sposobnu. Istinu govoreći, od tog jutra, kad god bi Žena u Ljubičastoj Suknji prošla pored mene, bila sam prilično sigurna da sam osetila onaj miris „svežeg cveća“. Mora da je iskoristila uzorak šampona koji sam joj ostavila u kesi na kvaci. Kažu da određeni mirisi dobro utiču na raspoloženje i osećanja. Sigurna sam da je miris mog šampona pridobio upravu.

Na kraju prvog dana supervizorka Cukada je dala Ženi u Ljubičastoj Suknji jabuku. Veliku crvenu.

„Ovo je jabuka *hokuto*. Veoma su skupe.“ Supervizorka Cukada stavila je prst na usne i dodala: „Ššš!“

Žena u Ljubičastoj Suknji je obema rukama prihvatila jabuku. „Stvarno? Mogu da je uzmem?“

„Naravno.“

„Ali zar ne pripada...?“

„O, u redu je. Ma daj, svi to rade. Čak i ja. Pogledaj.“

Supervizorka Cukada pokazala je na svoje grudi. Ne-prirodno su stajale, savršeno okrugle i mnogo veće nego

inače. Ako biste se pažljivo zagledali, videli biste da im se oblik neznatno razlikuje. Desna dojka bila je jabuka, a leva, malkice manja, pomorandža. Supervizorka Cukada je tad gurnula šaku u džep kecelje i otkrila vrh banane.

Žena u Ljubičastoj Suknji tiho se nasmejala. Onaj isti ulagivački kikut.

„Pa u protivnom bi ih bacili. A to je šteta.“ Zatim se okrenula prema supervizorkama Hamamoto i Tačibana pa dodala: „U redu je, zar ne? Šta vas dve kažete?“

Klimnule su glavom.

„Naravno.“

„Nijedna domaćica koja drži do sebe ne bi dozvolila da se hrana koja je još jestiva baci. To je neoprostivo.“

Supervizorka Hamamoto i Tačibana pokazale su Ženi u Ljubičastoj Suknji šta nose u cegerima: zelenu jabuku *orin* i pomorandžu; pomorandžu i bananu. Sve su to ostaci voća koje hotel poklanja gostima.

„Ako neko nešto kaže, možeš da odgovoriš kako ju je služba za održavanje već bacila.“

„Tako je.“

„Samo pazi da direktor ne vidi.“ Supervizorka Cukada je ponovo stavila prst na usne. „Ššš!“

„Ne brini, niko neće reći ništa“, umešala se supervizorka Hamamoto. Pokazala je na supervizorku Tačibanu. „Hoću reći, pogledaj je. Javna je tajna da u svoju flašicu s vodom sipa šampanjac koji su gosti ostavili. I niko od nadležnih nikad nije saznao!“

„Ma je li moguće?“, pitala je Žena u Ljubičastoj Suknji učtivo. Izgledala je zapanjeno.

„Naravno da nije! Izmislila je to.“ Supervizorka Tačibana mahnula joj je ispred lica, smejući se.

„O, nego šta nego je istina! Vidiš li tu plavu flašicu za vodu koju nosi sa sobom? U njoj je šampanjac! Samo gledaj: otpiće gutljaj i onda – mmm tum-tum-tum – oblizati usne!“

„Ma daj, prestani! To nije istina“, pobunila se supervizorka Tačibana.

Čulo se potisnuto groktanje, a onda pravi smeh. To nije bilo samo učtivo kikotanje. Prvi put sam čula da se Žena u Ljubičastoj Suknji iskreno smeje.

„Da li bi htela da ovo odneseš kući?“, pitala ju je supervizorka Cukada i izvadila pomorandžu iz džepa haljine.

„Mogu li? Je li dozvoljeno?“

„Naravno! Zar nisam upravo objasnila? Svaka od nas je ionako uzela jednu pomorandžu.“

„Ali šta je sa...?“ Iz samo njoj znanih razloga, Ženi u Ljubičastoj Suknji se činilo da ne bi trebalo to da uradi. Brzo je pogledala nekoga ko je stajao malo dalje, iza supervizorka Cukade. Supervizorka Cukada je zaškiljila.

„O, ne brini zbog *nje*. U redu je. Ona mrzi voće.“

„Stvarno?“

„Naravno. Je li tako, supervizorko Gondo?“

„Pa, ako je stvarno u redu. Hvala. Uzeću pomorandžu“, rekla je Žena u Ljubičastoj Suknji i brzo zaklimala glavom.

Žena u Ljubičastoj Suknji prihvatila je jabuku i pomorandžu koje joj je supervizorka Cukada ponudila, sakrila ih u naborima crne haljine pa otišla u svlačionicu da se presvuče. Dok je prolazila pored kancelarije, nagnula se i dobacila „*Otsukare-sama desu!*“ kao oličenje poslušne nove radnice. Redovno osoblje je očigledno zaboravilo kako joj se podsmevalo na jutrošnjem sastanku i uzvratilo je odgovarajućim podsticajem. „Dobro si se pokazala danas!“ „Daj sve od sebe i sutra!“

ŽENI U LJUBIČASTOJ SUKNJI BIO JE DRUGI DAN NA POSLU. Danas je uhvatila autobus u 8.20, kasniji od jučerašnjeg. Radnim danima autobus ide na svakih dvadeset minuta. Ako pođete ranijim, stići ćete mnogo pre jutarnjeg sastanka. Ali kasnijim ćete zakasniti na posao. Žena u Ljubičastoj Suknji odlučila se za onaj između ta dva i provukla je karticu u 8.52.

Jutros je zvonkim glasom izgovarala pozdrave. „*Ohayo gozaimasu!*“, dobacila je dok je prolazila pored kancelarije. I još jednom, „*Ohayo gozaimasu!*“ kad je otvorila vrata svlačionice.

Direktor i ostali članovi osoblja podigli su pogled. „*Ohayo!*“, odgovorili su. Na direktorovom licu pojavio se odobravajući osmejak. Sigurno je bio zadovoljan delotvornošću svoje obuke.

Nekoliko sobarica ju je pitalo kako je danas – boli li je nešto ili se pak ukočila. „Ne!“, odgovorila je veselo. „Savim sam dobro!“ Ipak, znala sam da je svi mišići bole.

Ramena, ruke, kukovi, noge. Dok je čekala autobus, videla sam kako se mršti i okreće vrat s jedne strane na drugu sve dok joj pršljen nije kvrcnuo.

Danas, drugog dana, Žena u Ljubičastoj Suknji se brzo presvukla u radnu uniformu. Juče joj je trebalo mnogo vremena, ali danas izgleda da je sve usavršila. Činilo mi se da je obukla hulahopke kod kuće. Trake kecelje oblikovale su joj uredno slovo X na leđima i nijednom se nisu uvrnule.

Gledajući se u ogledalu s unutrašnje strane ormarića, Žena u Ljubičastoj Suknji počela je da se češlja. Primetila sam da se na dršci četke nalazi hotelski logo. Juče joj je supervizorka Cukada rekla da uzme šta god joj se dopada od hotelskih potrepština, a ona je izabrala tu četku i štapiće za uši. Sa svakim pokretom četke, dašak mirisa „svežeg cveća“ dolebdeo bi mi do nozdrva.

Pre nego što je izašla iz svlačionice, Žena u Ljubičastoj Suknji se brzo istegla. Tiho stenjući, savila je kolena nekoliko puta pa napravila par krugova lopaticama. Izgledala je kao da je mnogo boli. Znala sam da to nije samo zbog rada u hotelu. Istina je da je posle posla Žena u Ljubičastoj Suknji celih devedeset minuta doslovno trčala oko.

Juče je tek nešto manje od polovine soba bilo zauzeto. Pošto je provukla karticu i otišla u 15.30, Žena u Ljubičastoj Suknji je ušla u autobus u 15.53 i vratila se u svoje naselje nešto posle pola pet. Ranije je posle posla uvek odlazila pravo kući. Ali juče je začudo odstupila od tog pravila i svratila u park.

Pošto je sela na Naročito rezervisano mesto, Žena u Ljubičastoj Suknji je zavukla ruku u ceger na krilu i izvadila veliku jarkocrvenu jabuku – onu koju joj je

supervizorka Cukada dala. Prinela ju je licu, širom otvorila usta i zagrizla.

Odmah je uzela još jedan zalogaj pa još jedan. Tri zalogaja jedan za drugim. Taman se spremala da zagriže i četvrti put kad je nekoliko dece iza ograde povikalo: „Hej! Eno je!“ „Jede jabuku!“ Odjednom su se stvorila tamo, smejući se i pokazujući na nju. Uz hor klicanja, grupica je preskočila metalnu kapiju na ulazu u park. Deca su obrazovala krug nedaleko od njene klupe i veselo započela igru kamen-papir-makaze. Tri ture su se završile nerešeno, a četvrtu je izgubio neko ko je bacio makaze. „Ah! Majku mu!“, opsovao je zlovoljnog izraza lica iako je, predvidljivo, bio prilično zadovoljan. Podignute ruke je otrčao do Žene u Ljubičastoj Suknji.

Tras! Kad je spustio šaku na rame Ženi u Ljubičastoj Suknji, jabuka joj je izletela iz ruke i pala na zemlju.

Dečak je tiho kriknuo i prebledeo. Zar nije znao da će se to desiti kad ju je tako jako udario? Zurio je u jabuku koja se kotrljala po zemlji. I ostala deca su piljila.

Otkotrljala se sve do kante za smeće i tu se konačno zaustavila. Vođa, dečak koji je udario Ženu u Ljubičastoj Suknji, dozvao se pameti i potrčao za jabukom. Podigao ju je pa, iako je sad bila pokrivena zemljom, vratio s izvinjavajućim izrazom lica.

„Izvinite.“ Dečak joj je plaho pružio jabuku.

Sva ostala deca odmah dotrčaše do Žene u Ljubičastoj Suknji i, jedno za drugim, stadoše ispred nje, oborenih glava. Izvinite! Nismo hteli! Stvarno nam je mnogo žao! Izvinjavamo se! Pogrešili smo! Mnogo se izvinjavamo!

Slika sve te dece dok klimaju glavom bila je veoma neobična. Umalo nisam pomislila da počinju novu igru.

Ali pogrešila sam. Nije bilo tako. Deca su se izvinjavala od srca. Oči dečaka koji ju je udario čak su se napunile suzama.

„Sve je u redu!“ Žena u Ljubičastoj Suknji mahnula je rukom ispred grudi da pokaže kako im ne zamera.

Sve je u redu! Zar je to stvarno izgovorila? Deca se preneraziše.

Stvarno je rekla nešto!

Da, neverovatno, jelda?

Deca su se zgedala pa radoznalo pogledala Ženu u Ljubičastoj Suknji.

„Idem da je operem!“ Dečak koji ju je udario odjurio je prema fontani. Ostala deca potrčaše za njim.

„Ne moraš to da radiš. Sve je u redu!“ Žena u Ljubičastoj Suknji je ustala s klupe i prišla fontani.

Deca su marljivo prala jabuku, dodajući je jedni drugima kako bi je svako istrljao. Napokon su gurnuli čistu jabuku Ženi u Ljubičastoj Suknji u šaku. Vratila se na mesto, a deca su se okupila oko nje. Zagrizla je jabuku.

„Baš je ukusna.“ Žena u Ljubičastoj Suknji ju je pružila dečaku koji je stajao pored nje. Dečaku koji ju je udario po ramenu. Uzeo je zalogaj pa potvrdio: „Jeste ukusna.“ Zatim ju je pružio devojčici do sebe. I ona je odgrizla zalogaj pa je pružila devojčici pored sebe.

„Ukusna je.“

„Tako slatka.“

„I sočna.“

„Izvrсна.“

Jabuka je kružila i kružila, suprotno od smera kazaljke na satu, Žena u Ljubičastoj Suknji bila je u sredini. Jedan dečak je zagrizao, pa je devojčica zagrizla pored njegovog

ugriza, pa još jedna devojčica pored njenog, pa dečak pored njenog, a onda drugi dečak pored njegovog, pa još jedan dečak pored njegovog i onda Žena u Ljubičastoj Suknji pored njegovog ugriza. Posle dva kruga, od jabuke su ostale samo semenke.

Pošto su pojeli jabuku, Žena u Ljubičastoj Suknji i deca počeli su da se igraju šuge. Prvi put je bila član njihove male družine. Nastavili su da se igraju i kad je mrak već pao kako bi svako od njih bio „šuga“.

Žena u Ljubičastoj Suknji bila je poslednja.

Raštrkavši se po celom parku, deca su trčala tamo-amo poput miševa. Hitrih nepredvidljivih pokreta, lako su ostajali van domašaja. Čak je i njoj, nekadašnjoj takmičarki, bilo nemoguće da ih uhvati. Neko vreme je trčala naokolo i davala sve od sebe da ih dotakne. Izgledalo je kao da se trudi svim srcem, ali onda je iznenada prestala da trči.

Okrenula je leđa deci koja su jurcala oko nje, pogledala cvetne leje pa bacila pogled na sat u parku i veoma polako počela da korača okolo, kao da se šeta. Deca su shvatila da nešto nije u redu i zabrinuto joj pritrčala. I ja sam se zabrinula. Šta li se desilo, zaboga?

„Šta je bilo?“ Jedno dete joj se ispitivački zagledalo u lice.

„Jeste li ljuti na nas?“

Žena u Ljubičastoj Suknji je izdahnula. „Mnogo sam umorna.“

„Umorni ste?“

„Jeste li dobro?“

„Hoćete li da napravimo predah?“, pitao je jedan dečak koji je stao tačno ispred nje.

I onda...

Odsečno ga je kucnula po ramenu. „Ha-ha! Prešla sam te! Šuga!“, uzviknula je široko se osmehujući.

Aaah! To je bila obmana! Deca zacikaše, prasnuše u smeh i zapljeskaše. Prava ste varalica, jelda? Prevarili ste nas! Deca su čestitala Ženi u Ljubičastoj Suknji i tapšala je po ramenima i leđima. Kad god bi je neko potapšao, oblaci prašine poleteli bi u vazduh pa na noćnom poletarcu za-lebdeli čak do klupe najbliže ulazu u park gde sam sedela.

Nekoliko minuta kasnije park je opusteo. Videla sam pomorandžu ispred Naročito rezervisanog mesta. Podigla sam je i zarila zube u nju, ne gubeći vreme čak ni da je oljuštim. Žvać, žvać, žvać, žvać. Baš kao što su oni uradili s jabukom. Prvim ugrizom nisam dospela do mesa pomorandže, ali nastavila sam da grizem i polako mi je sok ispunio usta i iscurio na bradu.

Prepustila sam se žvakanju pomorandže. Ožednela sam dok sam ih gledala iz daljine.

NARAVNO, ŽENA U LJUBIČASTOJ SUKNJI NIJE MOGLA da uzme slobodan dan jer je previše igrala šuge pa dobila upalu mišića. Stoga joj je drugi dan na poslu bio iscrpljujući koliko i prvi, a obuka je počela čim je došla.

Malo-malo pa bih kroz otvorena vrata čula kako joj supervizorka Cukada govori: „Pa, ovo je tajna, ali šta misliš da...?“ Izgledalo je kao da joj otkriva cake za brzo čišćenje soba bez mnogo truda. Pošto se nije ustezala da odbije da podučava one koje smatra lenjivcima, supervizorka Cukada je očigledno imala visoko mišljenje o Ženi u Ljubičastoj Suknji, koja je upijala svaku njenu reč i zapisivala čak i najbanalnije savete u beležnicu. Ako nastavi tim tempom, ne bi me čudilo da završi obuku za mesec dana. A kad se to desi, mnogo će češće raditi sama pa će mi biti lakše da razgovaram s njom oči u oči – svakako će biti lakše nego sad kad je okružena svim tim ljudima.

Danas sam, ponovo, prepustila priliku da se predstavim.

Imala sam priliku u poslednjih nekoliko minuta pre poslepodnevne smene. Bila je sama u menzi i pila čaj. Dok

sam skupljala hrabrost da joj priđem, došao je direktor i seo pored nje – gde sam se nadala da ću ja sestiti.

„Kako vam se čini ovde? Mislite li da ćete ostati?“, čula sam kako ju je pitao. Očigledno ga je zanimalo kako se nova radnica snalazi.

„Da! Veoma mi dobro ide!“, odgovorila je Žena u Ljubičastoj Suknji osmehujući se.

„Ah, odlično. Među nama, brinuo sam da će vas supervizorke možda kinjiti“, spustio je glas dok je to govorio.

„Svi su veoma ljubazni“, rekla je Žena u Ljubičastoj Suknji.

„Hmm. Nadam se da je tako. Imamo šaroliko društvo. Pogotovo među supervizorkama. Neke su veoma ekscentrične. Zar ne mislite tako?“

„Eee... Ovaaj. Pa...“

„Uzmimo, recimo, Cukadu-san...“

„Eee... Ovaj...“ Tiho se zakikotala.

„Hamamoto-san je prilično čudna. A Tačibana-san i Šinjo-san, Hori-san, Mijadži-san... Da ne zaboravimo Nakaju-san, ili Okitu-san. Nonomuru-san... Iskreno, sve su čudakinje. I veoma žestoke, sve odreda.“

„Žestoke...?“ Još jedan tih kikut.

„Kao u zoološkom vrtu.“

„O, to je već preterano...“ Ponovo se zakikotala – malo duže ovog puta.

„Jeste li uspeli da zapamtite ko je ko?“

„Mislite li na supervizorke? Ovaj, pa, u stvari, nisam...“

„Razumem. Pa, pretpostavljam da se menjaju svakog dana, zar ne, osim supervizorke Cukade. Uskoro ćete ih sve znati po imenu.“

„Tako je.“

„Ali sad se osećam bolje. Nije neobično da cure koje ne mogu da se uklope, znate, gotovo odmah odustanu. Ali vi, Hino-san, izgledate kao da ćete se veoma dobro uklopiti. Hoću reći, pobogu, ako vas je supervizorka Cukada već prihvatila, onda sigurno radite nešto kako valja!“

„Supervizorka Cukada je veoma fina.“

„Biće joj drago kad čuje da ste to rekli. Jao, vreme je da se vratimo na posao.“

Direktor je ustao, prišao aparatu, kupio dve čaše vrele kafe pa se vratio do nje.

„Za vas.“

„Jeste li sigurni?“

„Da imate snage za poslepodne.“

„O, cenim to, zaista!“

„Ha-ha. To želim da čujem! Odlično!“

SUTRADAN SAM IMALA SLOBODAN DAN, ALI POŠTO JE

Žena u Ljubičastoj Suknji radila, odlučila sam da i ja odem na posao. Ušla je u isti autobus kao juče i u isto vreme ot-kucala karticu na ulazu u hotel. Pošla sam za njom gotovo mehanički, kad mi je nešto sinulo pa sam vratila svoju karticu na policu.

Iako sam došla, nisam nameravala da radim. I, što je još važnije, pošto mi je slobodan dan, prevideće me kad budu prozivali prisutne. A u tom slučaju, zašto sam tu? Pa, naravno, da bih iz nekog prikrajka gledala koliko se ona trudi. I, prirodno, zato što sam se nadala da ću moći da se predstavim ako se ukaže prilika.

Međutim, čim sam ušla u svlačionicu, shvatila sam da sam napravila strahovitu grešku.

Neverovatno, zaboravila sam uniformu. Bez nje nisam mogla da se popnem na spratove. Juče sam, kao što uvek činim pred slobodan dan, odnela haljinu i kecelju kući. A jutros sam ih stavila u mašinu za veš pa okačila na verandu da se osuše.

Baš sam glupa. Ne mogu da se vrzmam po hotelskim hodnicima u normalnoj odeći. Ako bih tražila da mi pozajme uniformu, morala bih da razgovaram s nekim iz kancelarije. A sigurna sam da bi me oterali čim bi shvatili da mi je slobodan dan.

Ljuta i osujećena, izašla sam iz zgrade iako sam tek stigla. Zatim sam ušla u autobus i vratila se kući. Pa, bar imam markicu; nisam trošila novac. Takve misli su mi se rojile po glavi dok sam se vozila natrag.

Kod kuće sam malo gledala televiziju pa odremala. Kad sam se probudila, već je počelo da se smrkava. Još malo sam ležala pa se trglala i ustala tik pre zatvaranja prodavnica u trgovačkoj četvrti.

Kad sam se našla tamo, prošla sam pored bakalnice, zatim i apoteke pa provirila u radnju „sve za sto jena“. Kod prodavnice sakea *Tacumi* kupila sam nešto iz aparata na ulazu – izbegavajući da uđem u radnju. Poslednje odredište bila je *sozaija*, porodična radnjica u kojoj prodaju pirinčane kuglice, sastojke za *oden* i druga gotova jela. Upoređivala sam dva pakovanja hrane na popustu jer nisam mogla da odlučim šta da uzmem kad sam podigla pogled i spazila Ženu u Ljubičastoj Suknji kako ide prema meni.

Zgranula sam se jer nikad ne bih pomislila da ćemo se sresti u ovo doba. Na tabli u hotelu sam videla da je manje od trećine soba zauzeto, tako da je odavno trebalo da završi posao i vrati se kući.

Delilo nas je dobrih petnaest metara. Dok sam je gledala kako ide ulicom, učinilo mi se da nešto nije u redu. Korak joj je izgubio lakoću i brzinu. Možda zato što je bilo kasno te je trebalo izbeći manje ljudi u trgovačkoj četvrti. Ali, za ime boga, jedva je hodala.

Da li ju je supervizorka Cukada preforsirala? Bio joj je treći dan. Što se više približavala, bolje sam joj videla lice: oči su joj bile staklaste, glava joj se klatila na vratu, vilica joj se opustila i usta su joj bila poluotvorena.

Šta li se desilo? Šta li je moglo da joj se desi, pobogu?

Gorko sam se pokajala zbog toga kako sam provela prepodne. Zašto sam uključila televizor i samo ležala i dremala, ne radeći ništa? Zašto se nisam vratila u hotel? Trebalo je da ubacim uniformu – koga briga ako je vlažna – u torbu i odmah se vratim. Imam markicu za prevoz. Nije trebalo ni da razmišljam o tome.

Malo-malo pa bi joj jedna noga klecnula i Žena u Ljubičastoj Suknji bi se zateturala. Ako bi neko pokušao da se sudari s njom, odletela bi i pala na lice. To mi je odmah palo na pamet, ali, naravno, niko nije pokušao nešto tako glupo. Žena u Ljubičastoj Suknji je polako prošla pored mene i nastavila da hoda, odnosno da se tetura prema svom stanu.

Kad je prošla, mušterija koja je stajala blizu mene rekla je vlasniku prodavnice:

„Ta cura izgleda veoma nesigurno na nogama. Pitam se hoće li biti dobro.“

Vlasnik prodavnice dobacio je pogled Ženi u Ljubičastoj Suknji, koja se udaljavala. „Pa, može da hoda. Ne verujem da ima razloga za brigu.“

Izgledalo je kao da ne znaju ko je upravo prošao pored njih.

Sutradan sam sve vreme brinula.

Žena u Ljubičastoj Suknji imala je slobodan dan – prvi otkako se pridružila agenciji (u ponedeljak). Po tome kako je sinoć izgledala, nagađala sam da će ceo dan ostati u

krevetu. Teško da iko ko se toliko napio može da se oporavi za samo jedan dan. Htela sam da pitam supervizorku Cukadu šta se desilo, ali začudo je i njoj bio slobodan dan.

Naročito me je brinula mogućnost da Žena u Ljubičastoj Suknji neće doći na posao nakon slobodnog dana. Mnoge početnice izdrže prva dva-tri dana, ali naprosto nestanu posle prvog slobodnog dana.

Nisam htela da se to dogodi sa Ženom u Ljubičastoj Suknji. Konačno ima posao. Trebalo bi da izdrži još malo. Bar dok se ne upoznamo.

Mnogo mi je laknulo kad sam je sutradan ujutru videla u redu na autobuskoj stanici.

Držanje joj je bilo sušta suprotnost onom pre dve večeri. Boja joj se vratila i stajala je pravih leđa, bistrog pogleda i usredsređena.

Kad je autobus došao, već je bio krcat. Uvek je tako ujutru i to mi ide na živce, ali zakasnila bih na posao kad bih čekala drugi. Pošto je sitne građe, Žena u Ljubičastoj Suknji se provukla i stala pored jednog činovnika.

Nekoliko ljudi iz reda odustalo je od pokušaja da se probije i pošlo prema taksi stanici. Odjednom sam se našla blizu početka reda iako sam bila na kraju. Kao i Žena u Ljubičastoj Suknji, nagnula sam se i gurala sve dok se nisam zaustavila ispred ruksaka jednog srednjoškolca.

Gomila činovnika potpuno je zaklonila Ženu u Ljubičastoj Suknji. S mesta na kome sam stajala videla sam joj samo deo glave i rame. Jedan čovek joj je njušio kosu. Mora da i dalje koristi moj šampon s mirisom „svežeg cveća“. Možda je jutros oprala kosu. Svakako će danas-sutra potrošiti sve uzorke. I šta će se onda desiti? Hoće li

joj kosa ponovo postati suva i kruta? Tad joj niko neće mirisati kosu.

Načas se napravio prostor oko njene glave i uspela sam da joj vidim celo lice. „O, zdravo! Dakle, i vi idete ovim autobusom?“ Hoću li joj to ikad reći? Hoće li ona meni to ikad reći?

Ali nešto drugo mi je privuklo pažnju. S mesta na kome sam stajala, nepomična jer sam bila okružena sa svih strana, videla sam da joj se zrno pirinča zalepilo za jaknu. Stajalo joj je na desnom ramenu.

Izgledalo je kao skuvano zrno koje se osušilo i stvrdlo. Supervizorka Cukada joj je rekla kako bi trebalo da jede tradicionalni japanski doručak; možda je to i radila. Ali to zrno joj je možda i danima stajalo na ramenu. Htela sam da ga skinem. Ali ukleštena između svih tih ljudi, jedva sam mogla da pomerim šaku a kamoli prste.

Centimetar po centimetar, što sam neprimetnije mogla, ispružila sam ruku prema tom zrnu pirinča. Ali taman kad su mi se vrhovi prstiju našli pored njene jakne, autobus je naišao na niz oštih krivina i jako se cimnuo prvo na jednu pa na drugu stranu. Umesto da uhvatim zrno pirinča, povukla sam Ženu u Ljubičastoj Suknji za nos.

Žena u Ljubičastoj Suknji je isпустиła čudan zvuk. „Ngha!“

Povukla sam ruku što sam brže mogla.

Na sledećoj stanici je gomila putnika izašla. Videla sam da Žena u Ljubičastoj Suknji uplašenog izraza lica prelazi pogledom po ljudima oko sebe. Sigurno je mislila: Neko me je upravo povukao za nos, ko li je to bio? Sad gleda pravo u mene s onim optužujućim pogledom. „Ti

si to uradila, jelda?“ Ali ne, u sledećem trenutku je prišla čoveku pored mene – činovniku, rekla bih po njegovom sivom odelu.

„Ti si me upravo uhvatio za dupe, zar ne!“ , rekla je.

A onda je uperila prstom u njega i rekla:

„Ovaj čovek me je malopre vatao!“

Čovek je počeo da mrmlja nešto nesuvislo, očigledno uzrujan. Ali nije osporio.

Ostali putnici odmah su prišli i obrazovali krug oko njega.

Vozač je izgleda shvatio šta se dešava jer se zaustavio ispred prve policijske kućice* na koju smo naišli.

Vrata autobusa su se otvorila i Žena u Ljubičastoj Suknji je brzo izašla. Ostali putnici su izvukli čoveka. Zatim su se vrata zatvorila i autobus je produžio svojim putem. Kroz zadnji prozor sam videla kako policajac izlazi iz kućice. Žena u Ljubičastoj Suknji prijavila je čoveka za koga je sumnjala da ju je vatao.

I tako je tog dana Žena u Ljubičastoj Suknji zakasnila dva sata. Posle jutarnjeg sastanka osoblje je žagorilo dok smo čekali lift koji će nas odvesti do hotelskih spratova. Pa, nije joj dugo trebalo, zar ne – da nestane bez traga i glasa. Izgleda da je više nećemo viđati.

Međutim, supervizorka Cukada je tvrdila kako mora da postoji neko objašnjenje.

„Naprosto ne verujem da bi otišla bez reči.“

„Stvarno?“ , sumnjičavo je pitala jedna iskusnija sobarica. „Ne mislite da se ponavlja ista priča?“

* U japanskim gradovima postoji mnoštvo malih policijskih stanica kako bi pozornici aktivno učestvovali u životu opština u kojima rade. (Prim. prev.)

„Ne mislim. Ona naprosto nije od onih koje odustaju bez dobrog razloga“, ponovila je supervizorka Cukada.

„Ni ja ne verujem u to“, rekla je supervizorka Hamamoto.

„O, dakle, slažete se, supervizorko Hamamoto?“

„Da. Dala je sve od sebe na obuci.“

„Baš te koje daju sve od sebe iznenada odustaju!“ , rekla je druga starija sobarica.

„Ne. Kad si u poslu dugo kao ja, odmah možeš da vidiš, po nečijim očima. Ova će se zadržati. U pravu sam, zar ne, supervizorko Hamamoto?“

„Jeste.“

„Hmm, nisam baš sigurna...“, umešala se druga žena.

„Uostalom, rekla nam je da je ovaj posao veoma zabavan! Nije li tako, supervizorko Hamamoto? Supervizorko Tačibana?“

„Jeste, rekla je“, potvrdila je supervizorka Hamamoto. Supervizorka Tačibana takođe se poslušno složila.

„Vidite, pre dva dana je nekoliko nas otišlo na piće“, objasnila je supervizorka Cukada. „Što da ne, pomislile smo, pošto je samo trećina soba bila zauzeta. Završile smo posao pre tri. Nas četiri smo izašle s posla i otišle pravo u onaj jeftini *kušikacu* pored stanice na piće i ražnjiće.“

„Vas četiri?“

„Da. Supervizorke Nakata, Nonomura i Hori su bile slobodne tog dana.“

„Ali šta je sa supervizorkom Gondo?“ , pitala je jedna iskusnija sobarica veoma tiho, verovatno se nadajući da je neću čuti. „Zar nije i ona išla?“

„Ma daj, znaš da ona ne pije alkohol!“ , odgovorila je supervizorka Cukada. „Nije pošteno zvati takve ljude! Pored njih se osećaš loše.“

„Da. Uostalom, supervizorka Gondo je bila slobodna tog dana“, dodala je supervizorka Tačibana.

„Stvarno? To je čudno. Učinilo mi se da sam je videla.“

„Je li moguće? Rekla bih da umišljaš stvari, supervizorko Hamamoto. Supervizorka Šinjo je gundala zato što je morala da popiše zalihe jer supervizorka Gondo nije bila tu.“

„O, dobro.“

„U svakom slučaju, rekla nam je u tom baru. Otvoreno. 'Ovaj posao je veoma zabavan!', kazala je. 'Hoću što duže da radim ovde!' Ovako je isturila grudi kad je to izjavila“, objasnila je supervizorka Cukada, podražavajući Ženu u Ljubičastoj Suknji.

„Stvarno? Zvuči kao da se napila!“

„Pa jeste se napila, to je istina.“

„Možda je danas mamurna i ne može da ustane iz kreveta.“

„Ma daj, to je bilo pre dva dana. Mamurluk ne traje cela dva dana!“

„Ko zna? Jeste mnogo popila. Možda joj je alkohol i dalje u sistemu.“

„Pa, ti to najbolje znaš, supervizorko Hamamoto. I ti si dosta popila!“

„Ne koliko ti, supervizorko Tačibana.“

„Ja? Pa jesam popila koju više. Ali to nije ništa naspram sveg onog groga od šljive i šoču koje si ti stukla!“

„Jao, nemoj, molim te. Mislim da sam bila umerena, za razliku od tebe. Primetila sam da si se navadila na viski od samog početka!“

„Pa ne znam baš!“

„O, zaboga!“, umešala se supervizorka Cukada. „Sve smo popile više nego što je trebalo. Bio je 'ženski dan', na kraju krajeva!“

„A ti, supervizorko Cukada, pa, ti si pala pod sto!“

Ha-ha-ha. Sve tri prasnuše u gromoglasan smeh. Utom je direktor doviknuo nešto s drugog kraja hodnika.

„Cukada-saaan! Hino-san se upravo javila: malo će zakasniti.“

Supervizorka Cukada se okrenula prema njemu i dala mu znak da je razumela. Zatim se pobeđnički okrenula prema ostalima. „Vidite? Šta sam vam rekla? Ipak nije odustala.“

KAD JE ZVALA IZ POLICIJE, ŽENA U LJUBIČASTOJ SUKNJI

je izgleda ispričala direktoru sve što se dogodilo.

Direktor ju je častio vrućom kafom iz aparata.

„*Otsukare-san*. Mora da ste jutros doživeli šok.“

Bilo je tri posle podne. Žena u Ljubičastoj Suknji, koja je došla u menzu na zakasnelu podnevnu pauzu, prihvatila je kafu pognuvši glavu s poštovanjem.

„Mnogo mi je žao što sam napravila toliku ujdurmu.“

„Taman posla“, odgovorio je direktor. „Niste napravili nikakvu ujdurmu. Vi ste žrtva u svemu ovome. Nemate razloga da se izvinjavate. Kriv je taj perverznejak koji vas je pipkao. Kakav mamlaz. Kao muškarac, smatram to neoprostivim. Sigurno ste se prestravili.“

Žena u Ljubičastoj Suknji je oborila glavu.

„Možda bi bilo najbolje da dolazite ranijim ili kasnijim autobusom. Jeste da je prestupnik priveden, ali ipak: nikad ne znate hoće li vam se neko ponovo tako prišunjati.“

„Tako je, ali nema drugog autobusa kojim mogu da stignem na vreme. Raniji stiže prerano, a kasniji prekasno.“

„Hmm, to je nezgodno...“

„Ali sve je u redu! Ako mi se nešto desi, sigurna sam da će mi drugi putnici i vozač priteći u pomoć.“

„Stvarno? Kažete to, ali...“

„Sve je u redu. Molim vas, ne brinite zbog mene.“

„Ali postoji razlog za brigu. Jutros sam se zaista uzrujao. Jeste da ste naposletku bezbedno stigli, ali nije bilo ni reči od vas za vreme jutarnjeg sastanka. Rekao sam vam da nove radnice ponekad tek tako odustanu, bez ikakve najave.“

„Ne bih to nikad uradila!“

„Znam to. I sve supervizorke su tvrdile da ne biste. Jesam li dobro čuo da ste otišli da pijete s njima pre dva dana?“

„Tako je. Taman sam pošla kući kad su me pozvale da im se pridružim.“

„Čuo sam i da dobro podnosite alkohol. To me je iznenadilo.“

„Jao, ne! Jesu li rekle nešto?“

„Ne, ne, ne brinite, sve je u redu. To veoma obećava... Dobro se snalazite na poslu, a podnosite i alkohol.“

„Pa, to nije baš tačno. U stvari, potpuno je obrnuto. Nisu mi dozvolile da odbijem. U nekom trenutku mi se učinilo da ću povratiti i... pa, iskreno, nemam predstavu kako sam uspela da se vratim kući...“

„Stvarno? Hmm, to zvuči opasno.“

„A mislim i da ne zaslužujem pohvale da dobro radim svoj posao jer je za to zaslužna supervizorka Cukada, koja tako dobro objašnjava.“

„Ha-ha-ha. Pa, to ću joj svakako reći. I kazaću joj da se nadate da ćete jednog dana preuzeti njeno mesto.“

„O, ali... nisam to rekla.“

„Samo se šalim, ne brinite. Ali, pa, možda bi trebalo da razmišljate o tome...“

„O čemu?“

„Pa, ovo je strogo među nama, ali mislio sam da vas u nekom trenutku oslobodim spremanja i postavim za instruktorku.“

„Ja? Instruktorka?“

„Pa nisam mislio odmah. Ali nameravam to da uradim, čim budem mogao. Dakle, kad završite obuku, voleo bih da počnete da se pripremate za posao supervizorke.“

„Stvarno? To je možda iznad mojih mogućnosti...“

„Gluposti. Slušajte, nisu potrebne nikakve naročite veštine za taj posao. To bi svakako trebalo da vam bude jasno. Dovoljno je da pogledate te žene – sve su oličenje nemarnosti. Jedna ili dve su toliko lenje da su, čim su postale supervizorke, umislile kako mogu da rade šta god požele i počele da otaljavaju posao. Mislim da vi možete uneti malo svežine, Hino-san, ako im se pridružite – svakako im je potreban neko da ih malo trgne. Ipak, bojim se da to neće promeniti vaš položaj – nećete dobiti nikakve povlastice i nosićete istu uniformu kao sad. U najboljem slučaju možete očekivati povišicu od tridesetak jena po satu. Naravno, ako ostanete, u nekom trenutku će razmotriti mogućnost da vas unaprede u stalnu članicu osoblja. A ako to želite, u zavisnosti od procena koje biste morali da prođete, možda biste čak mogli da napredujete do glavne kancelarije. Jesam li dobro čuo od supervizorke Cukade da ste izjavili kako želite da radite ovaj posao što je moguće duže?“

„Ovaaaj, pa ne bih rekla da je to bila baš 'izjava'...“

„Znate, kad mi je to kazala, osetio sam... kako bih to nazvao... veliku ličnu sreću. Tako je. Ličnu sreću.“

„Direktore...“

„Da, baš tako. Osetio sam svojevrsnu ličnu sreću.“

DOK SAM PRISLUŠKIVALA TAJ RAZGOVOR, UHVATILA sam sebe kako se nerviram. Žena u Ljubičastoj Suknji nijednom nije pomenula da ju je neko povukao za nos.

Možda je mislila da je to uradio isti čovek koji ju je uhvatio za dupe? Pa, nije bio on. Ja sam je povukla.

Sutradan ujutru sam stala u red na autobuskoj stanici pošto sam odlučila šta ću da uradim. Pokušaću ponovo da je povučem za nos. Juče joj je mnogo ljudi prišlo. Hej, čujem da vas je neki perverznojak vaćario? Sirotice, mora da je bilo užasno! Kad god bi neko pokazao saosećanje, ona bi odgovorila: „Da. Znam! Bilo je užasno!“ I: „Da, znam! Neki čudak me je uhvatio za zadnjicu!“

Koliko sam videla, nijednom nije pomenula, ni jedan jedini put, da ju je neko povukao za nos. Jesam je povukla – bila sam sigurna u to. A možda to nije bio njen nos. Jesam li povukla nekog drugog? Nisam bila sigurna. U svakom slučaju, ako se tako nastavi, ispašće da se nešto što sam uradila nikad nije ni desilo.

Stoga ću to ponovo uraditi. I ovog puta mnogo jače. Možda ću joj zariti nokte u meso na vrhu nosa i raskrvariti je.

Žena u Ljubičastoj Suknji će možda pobesneti pa me izvući iz autobusa. Ali nisam marila. To bi mi pružilo priliku da joj kažem ko sam, da joj se izvinim i molim za oprostaj. I onda bismo mogle da postanemo drugarice.

Međutim, iako sam sve dobro osmislila, tog jutra nije bilo ni traga od Žene u Ljubičastoj Suknji.

Pošto sam videla da je autobus u 8.02 došao i otišao, sela sam na klupu na stanici i nastavila da je čekam. Sledećim autobusom ću zakasniti na posao, ali bila sam spremna na to ako je neophodno.

Kad je sledeći autobus stigao, i dalje joj nije bilo ni traga. Možda ima slobodan dan? Nemoguće, pomislila sam, pa brzo proverila u dnevniku. Ne, sledeći slobodan dan joj je u ponedeljak. Svakako nije danas.

Na kraju sam čekala ceo sat, ali ona se nije pojavila.

Pošto sam propustila jutarnji sastanak, brzo sam pogledala tablu u kancelariji kako bih videla koliko je soba zauzeto i spisak slobodnih soba. U koloni „Druge stavke“ nalazio se spisak jučerašnjih propusta napisan direktorovim švrakopisom – „Soba 210: Nije sipan čaj. Soba 709: Nije oprana kada. Soba 811: Prozor ostavljen otključan“ pored uobičajenog strogog upozorenja: „PAŽNJA: Ne poklapa se stanje toaletnih potrepština i komplementarnih predmeta! Sve što nedostaje treba odmah prijaviti supervizorki sprata!“ Pošto sam otkucala karticu, pogledala sam u koliko sati je Žena u Ljubičastoj Suknji to uradila. Stigla je u 8.50. Gotovo u minut kao i drugog dana.

Šta li to znači? Ako nije došla autobusom, je li koristila voz? Ali morala bi da uđe u autobus da bi stigla do železničke stanice. Je li išla taksijem? Koliko li je to koštalo – možda tri hiljade jena? Teško da je imala toliko novca. Da nije peške otišla na posao? To bi trajalo verovatno dobra dva sata i umorila bi se pre nego što joj radni dan počne.

Međutim, tog dana je bila energičnija nego inače.

Kad sam provirila u sobu, videla sam kako skakuće okolo s krpom u jednoj ruci i malom pajalicom u drugoj.

„Brzo! Požuri!“, govorila je supervizorka Cukada. „Nemoj propustiti nijednu trunčicu prašine!“

„Da! Razumem!“, stigao je odsečan odgovor.

To kao da je navelo supervizorku Cukadu da poveća pritisak.

„Ostalo je pet minuta! Brzo! Brzo! Sutra ćeš morati sve to da radiš sama!“

„Dobro! Razumem!“

Tog poslepodneva, nekoliko minuta pre nego što je Žena u Ljubičastoj Suknji trebalo da krene kući, supervizorka Cukada joj je lupila pečat u knjižicu kako bi označila da je uspešno završila obuku.

Bio joj je tek peti dan na poslu. Tako nešto je nečuveno. Uglavnom je ljudima potreban ceo mesec ili dva – a najsporijima čak i pola godine. Od direktora do ostalih članova osoblja, svi su se zapanjili.

A šta je to značilo za Ženu u Ljubičastoj Suknji? Pa, jasno je da joj je samopouzdanje poraslo zato što je tako brzo priznata kao kvalifikovana sobarica. Već sutra će šetati okolo s univerzalnim ključem što otključava sve sobe okačenim oko struka. Kad je prošla pored mene, izgledala je veoma zadovoljno sobom.

Sve članice osoblja, a ne samo ona, doživele su isto: nesporno opuštanje – nazovimo to lakoćom u koraku – čim su dobile taj zvanični pečat koji potvrđuje da su završile obuku. I to je razumljivo. Za vreme obuke pomno motre na svaki njihov pokret – prekorevaju ih, povremeno se prilično sadistički ophode prema njima, teraju ih da iznova ponavljaju isti zadatak sve dok ga ne obave besprekorno – te ne čudi što mnoge postaju bojažljive. Potvrda da su osamostaljene podrazumeva oslobođenje – napokon im supervizori neće stajati nad glavom. Mogu da otključaju sobe, pospreme, izađu i zaključaju ih – sasvim same. Končno drže konce u rukama – za sve. Umesto pritiska zbog toliko odgovornosti, osećaj slobode mora da je opojan.

I naravno, Žena u Ljubičastoj Suknji je počela drugačije da se ponaša. To se nije odnosilo samo na posvećenost poslu već i na to kako je provodila slobodne dane.

Prvo, izlazila je mnogo češće nego inače. Naravno, nije išla nikud posebno – samo u trgovačku četvrt ili park.

A danas se vratila uobičajenim navikama. Prvo je kupila nešto namirnica u trgovačkoj četvrti zatim nekoliko stvari za kuću. Kad je to uradila, nastavila je da hoda sve dok nije stigla u park.

„Hej! Evo je!“ Deca su već bila tamo.

Svi dotrčaše do nje čim je ugledaše na ulazu u park.

„I? Jeste li doneli?“

Žena u Ljubičastoj Suknji je klimnula glavom. „Aha.“

„Au!“, uzviknuše svi uzbuđeno. Deca su je uhvatila za ruku i povel prema Naročito rezervisanom mestu.

Kad je sela, deca se okupiše oko nje. Brzo! Brzo!, podsticala su je. Žena u Ljubičastoj Suknji izvadila je bombonjeru iz papirne kese.

Pružila ju je jednom dečaku. Očigledno predvodniku družine.

„Tooooo!“, uskliknuo je kad mu se našla u rukama. Sad su se svi okrenuli prema njemu pa ga okružili. Hajde. Hoću i ja jednu. Daj i meni!

„A sad, morate svi da delite“, rekla je Žena u Ljubičastoj Suknji blago. „Trebalo bi da bude jedna za svakoga.“

Deca je gotovo nisu čula usled nestrpljenja da izaberu. Uprkos njenim rečima, izgledalo je kao da će se potući.

Te bombonjere s najfinijim ganašom od naročito izabranih zrna kakao iz zemalja širom sveta i najčistijim kremom od najkvalitetnijeg mleka u Hokaidu koštaju devetsto osamdeset jena komad. Na poklopcu je utisnut grb hotela – slova M&H s krilatim konjem koji ima cvetni venac oko vrata. U kutiji je i kartica s porukom poslastičarnice koja pravi te čokolade.

Mmm, mljac. Tako je kremasta... Sva deca su uživala u ukusu i izgledala su blaženo kao da zaista osećaju razliku između te čokolade i jeftinih tabli na koje su navikla. A Žena u Ljubičastoj Suknji ih je gledala s izrazom lica koji je podsećao na Bogorodičin.

Deca su se zapanjila kad su saznala da Žena u Ljubičastoj Suknji ima posao. Izgleda da su mislila – kao i svi ostali, uključujući mene – da je nezaposlena zato što je radnim danima često lunjala po kraju.

„Pa, imala sam poslove, ali uvek povremene“, objasnila je deci koja su je gledala razrogačenih očiju. Izgledala je istovremeno stidljivo i zadovoljno zbog toga.

„Kakav posao radite?“, upita nekoliko mališana.

„Spremam sobe“, odgovorila je.

„Zar takav posao stvarno postoji?“

„Postoji!“, odgovorila je.

„Plaćaju vam samo da spremate?“

„Da!“

„To nije pošteno! Spremam svoju sobu svakog dana! I hodnik. Ali nikad mi nisu platili nijedan jen!“

„Pa, ovo je posao. Malo se razlikuje od održavanja kuće“, objasnila je Žena u Ljubičastoj Suknji. Nego šta!

„Onda ću i ja da nađem takav posao. Kad porastem“, rekla je jedna devojčica.

„I ja ću!“, dobaci jedan dečak.

„I ja!“ Još jedan dečak.

„I ja isto!“ Devojčica ovog puta.

Jedno za drugim su podizali ruke.

„Hajde svi da radimo kao spremači u istoj firmi!“

„Tako je!“

„Možete da radite u mojoj firmi“, ponudila je Žena u Ljubičastoj Suknji. „Znate li za onu veliku zgradu pored železničke stanice? Beli hotel? Napred piše M&H velikim slovima. Tamo radim. Kad porastete, možete svi tamo da se zaposlite.“

„M&H? Videla sam to.“

„Vidi se iz voza.“

„Tako je. To je ta zgrada. Vidi se iz voza i iz autobusa. To je veoma otmen hotel. Mnogo slavni ljudi odseda tamo“, rekla je Žena u Ljubičastoj Suknji.

„Au! Koje?“

„Pa, prošle nedelje je Akira Majn bila naša gošća.“

„Enka pevačica?“

„Aha. A prekjuče je starleta Reina Igarashi odsela tamo.“

„Reina Igarashi? Strava!“

„Je li lepa?“

„Mmm...“ Žena u Ljubičastoj Suknji je razmislila. „Rekla bih da je prilično prosečna.“

„Strava...! Voleo bih da upoznam Reinu Igarashi. Mislite li da bi neko kao ja isto mogao da radi taj posao?“, pitao je jedan dečak.

„Naravno.“

„A ja?“, upita sitna devojčica.

„Naravno, budi bez brige. U početku je malkice naporno, ali naučićeš.“

„Je li teško?“

„Ponešto može biti teško, ali posle nekoliko puta postane lako. Nemate razloga za brigu. Ako dođete da radite u hotelu, ja ću vas obučavati.“

Prošlo je tek dan-dva otkako joj je direktor nagovestio kako će je jednog dana postaviti za supervizorku. Pred njim se ponašala kao da ta mogućnost nije ništa naročito, ali mora da se oduševila u sebi. A sad se razbacivala tim smelim izjavama. Niko nikad ne bi rekao da je ta nedavno kvalifikovana sobarica počela da radi tek pre nekoliko dana.

KAD SU POJELI BOMBONJERU, JEDAN DEČAK JE STAVIO ruku u praznu kutiju.

„Mogu li da uzmem ovo?“, pitao je.

„Dobro, možeš. A šta ćeš da radiš s njom?“

„Držaću kupone u njoj. Moja mama ih skuplja pa koristi na školskim bazarima. A kutija koju sad ima je prepuna!“

„Hoću ja da je uzmem!“, javila se jedna devojčica.

„Ne može, moja je. Meni je dala!“

„Tebi ću dati sledeću, Mika-čan“, rekla je Žena u Ljubičastoj Suknji.

„Kad?“

„Ne mogu to da znam. Čim uspem da se domognem neke.“

„Hoću i ja jednu“, javio se jedan dečak.

„Dobro. Onda ćemo napraviti spisak čekanja. Na vrhu spiska je Mika-čan. A onda ti, Mok-kune.“

„Obećavate?“

„Hej, mislim da sam već videla ovu sliku“, reče odjednom jedna devojčica, vireći preko poklopca kutije u dečakovim rukama. „Gde li sam je videla...?“

„To je logo hotela u kome radim“, kazala je Žena u Ljubičastoj Suknji. „Nalazi se na kutijama svih slatkiša koje sam vam davala – keksa, kolača baumkuhen, svega. Taj logo je na svim hotelskim proizvodima.“

„A šta je to? Konj?“, pitao je dečak kog je zvala Mok-kun.

„To je Pegaz“, odgovorila je Žena u Ljubičastoj Suknji.

„Ohh!“ Devojčica koja je zurila u kutiju naglo je podigla pogled. „Setila sam se! Isti crtež je na nekim peškirimama kod kuće!“

„Tvojim peškirimama?“

„Da. Nalazi se na našim peškirimama za kupanje, za ruke i onim baš malim za lice. Mislim da su to najlepši i najmekši koje imamo!“

„Hmm. Možda ih je neko iz tvoje porodice kupio u hotelu. Mada nisam znala da prodaju peškire...“

„Ne! Kupili smo ih na lokalnom bazaru!“

„Na bazaru?“

„Da, na rasprodaji 'donesi i prodaj' u školi! Išla sam s mamom i tamo smo ih kupile. Zar vi ne idete na bazar, Maju-san?“

„Moram priznati da ne idem.“

„Stvarno?“, upita jedan dečak iznenađeno. „Ja se uvek trudim da idem, svaki put. Prodaju viršle i svašta! A uvek imaju i gejmerski centar. Strava je!“

„Shvatam. Pa...“

„Kad god idem, nagovorim mamu da mi kupi mangle i patike!“, dodala je jedna devojčica.

„Vidi ti to. A kad se taj bazar održava?“

„Treće nedelje svakog meseca! Dođite sledeći put, Maju-san!“

„Dobro, hoću. Ako budem imala slobodan dan.“

Pa, izgleda da sad svi oslovljavaju jedni druge po imenu. Nisam razlikovala dečja lica, ali iz razgovora sam razabrala da se jedan dečak zove Mok-kun, a jedna devojčica Mika-čan. Što se ostalih tiče, mislim da je tu bio jedan Judži, neko po imenu Kanepon i devojčica koja se zove Minami-čan. Ženu u Ljubičastoj Suknji su zvali Maju-san. Za ovim razgovorom usledio je drugi u kome je „Maju-san“ zabavljala decu pričom o tome kako umalo nije naletela na jednu slavnu ličnost na poslu. Deca su upijala svaku reč.

Dan pošto je Žena u Ljubičastoj Suknji završila obuku, dodelili su joj trinaesti sprat, gde televizijske ličnosti i idoli često odsedaju. Svaki sprat imao je svoje ekipe za čišćenje, što znači da gotovo nikad nisam mogla da je tek tako obiđem. Sad sam je izuzetno retko viđala na poslu. U poslednje vreme sam imala bolji uvid u to kako je na osnovu susreta u parku i u trgovačkoj ulici.

Otkako ju je onaj čovek vatao u autobusu, Žena u Ljubičastoj Suknji prestala je da ide autobusom na posao. Viđala sam je kad se vraćala kući autobusom, što znači da je izbegavala samo jutarnji. Mogla je da stigne na posao samo još vozom, peške ili taksijem, ali nisam znala šta je koristila. Vreme očitavanja kartice otkrivalo je da je stizala dobrih petnaest minuta ranije nego kad je išla autobusom. Kad bih ujutru ušla u svlačionicu, ona bi se najčešće već presvukla i marljivo četkala kosu. Sa svakim pokretom četke, miris „svežeg cveća“ raširio bi se po prostoriji. Dala sam joj uzorke samo za pet dana. Prošle su dve nedelje, a onda i tri, ali kosa joj je i dalje mirisala na taj sladak parfem. Delovalo je nemoguće. Ali postojalo je jednostavno objašnjenje.

Nedavno sam je videla kako u apoteci u trgovačkoj ulici kupuje dopunu šampona, što znači da je već kupila celu bocu. Izgleda da su joj se uzorci mnogo dopali. Pomislila sam na sav onaj hotelski šampon koji je mogla besplatno da uzme. I ne samo šampon već i regeneratore, kupku, sapun... Zнала sam da gotovo svaka sobarica ima bočice šampona s hotelskim grbom na polici u kupatilu kod kuće. Svima je kosa isto mirisala iz dana u dan. Razlikovala se samo Žena u Ljubičastoj Suknji, čija je kosa imala onaj posebni cvetni miris.

Čula sam kako ju je supervizorka Cukada pre nekoliko dana pitala:

„Hino-čan, postoji li razlog što ne koristiš hotelski šampon?“

„Ovaj, pa...“, zamucala je Žena u Ljubičastoj Suknji. Izgledala je kao da joj je pomalo neprijatno.

„Pa, zašto ga ne koristiš? Veoma je dobar.“

„Hmm, stvarno?“ Žena u Ljubičastoj Suknji nije izgledala ubeđeno. Raspustila je konjski rep.

„I na kraju krajeva, hoću reći, besplatan je. Spada u komplementarne predmete pa ga možemo koristiti koliko hoćemo. Svi iz agencije ga koriste. Mislim da bi trebalo i ti, Hino-čan. Zašto ga ne probaš?“

Žena u Ljubičastoj Suknji sumnjičavo je odmerila bočicu koju je supervizorka Cukada držala. „Ovaj, nisam sigurna da mi se dopada miris...“

„Miris?“

„Da. Zar ti se ne čini da se malo oseća na ribu?“

„Stvarno?!“

„Da, podseća na sirovu ribu. O, nemoj me pogrešno shvatiti – ne mislim da ti kosa zaudara na ribu. Samo

šampon.“ Tad se Žena u Ljubičastoj Suknji vedro nasmejala.

Ona se jeste nasmejala, ali supervizorka Cukada nije. Osetila sam kako mi srce ubrzano bije. Pošto je supervizorka Cukada bez reči vratila bočicu šampona u ormarić, Žena u Ljubičastoj Suknji je izgleda shvatila da to nije trebalo da kaže pa je promenila temu. „Nadam se da ćemo uskoro ponovo na piće!“, kazala je uz još nekoliko veselih primedbi te je, bar načas, izgledalo kao da je sve izgledila.

Otkako je završila obuku, ponašanje Žene u Ljubičastoj Suknji ničim nije odavalo da je donedavno bila početnica. Čim postanete redovan član osoblja, razlike među zaposlenima s više ili manje staža kao da se brišu. Povremeno sam je viđala kako se kikoće sa starijim sobaricama dok tračare – i, iskreno govoreći, iz daljine nisam mogla da je razlikujem od njih. Neverovatno kako je Žena u Ljubičastoj Suknji uspevala da izgleda kao sve ostale – po frizuri, po odeći, po stavu, izrazima lica, čak i po tome kako joj se univerzalni ključ klatio na lancu kad se tresla od smeha.

Međutim, kad bih pažljivije pogledala, jasno bih videla da njena osećanja nisu odgovarala njenom ponašanju. Nije zaista uživala što je deo svega toga – ne duboko u srcu. Čak i kad su joj se usne osmehivale, oči nisu. Sve ostale sobarice imale su živahan izraz lica, a samo ona je odisala tugom. Terala se da izgleda kao da se zabavlja kako ne bi pokvarila raspoloženje ostalima. Hej, dozvoli mi da ti pomognem da se skloniš odatle. Zagušljivo je, zar ne? Već sam dvaput pokušala to da joj kažem. „Hej, slušaj...“ „Zdravo.“ Međutim, oba puta je neko pričao glasnije i živahnije te niko nije ni primetio da sam progovorila.

Kako je vreme brzo prolazilo! Već će dva meseca otkako je Žena u Ljubičastoj Suknji postala kvalifikovana sobarica. Sve što sam mogla da zaključim jeste da je, koliko god to dobro ili loše bilo, potpuno ovladala time kako bi trebalo da se ponaša na poslu.

Malo bih se rastužila kad sam razmišljala o tome, ali – šta se tu može? Na ovom poslu su radile gotovo isključivo žene te se moglo očekivati da je svima tračarenje najvažnija stvar na pameti. Čak i kad ne uživete u tome, nemate izbora do da učestvujete.

A tome zaista nije bilo kraja. Išlo je unedogled, pričalo bi se o jednoj temi sve dok je druga ne zaseni. Danas će se možda pričati o jednoj osobi, a već sutra o drugoj. Neko bi uvek podelio neku sitnicu o nekom drugom – nije bilo važno je li reč o veteranki ili početnici. Čula sam kako pričaju maltene o svakoj članici ekipe. I nije iznenađujuće što sam sad čula kako govore o Ženi u Ljubičastoj Suknji.

„Hej, zar ti se ne čini da se Hino-san mnogo promenila? Uopšte ne izgleda isto kao kad je tek došla.“

„Hmm, da.“

„Prilično se popunila. I mnogo je veselija, jelda?“

„Hmm, jeste.“

„Bila je tako natmurena kad je tek došla. I tako bleđa i bolešljiva!“

„Sad izgleda mnogo bolje. Sad je svakako, hajde da kažemo, 'zdrava'.“

„Hmm, slažem se.“

Dakle, lepo su pričale o njoj. I bile su u pravu. Žena u Ljubičastoj Suknji se stvarno veoma primetno promenila za dva meseca. Ta promena se možda najviše videla na njenom licu. Nekad upali obrazi su se popunili i ten joj

je blistao. Ukratko, postala je debeljuškasta. Mada nije izgledalo kao da mnogo jede. Prvih nekoliko dana bi samo popila šolju čaja za vreme kratke pauze za ručak. Sećam se koliko sam brinula da će se svakog časa srušiti.

U menzi je odmah pored automata s grickalicama stajao bokal komplementarnog čaja *hodžiša*, a ona bi se uvek time poslužila. Zatim bi, držeći plastičnu čašu obema rukama, sela i polako pijuckala, gutljaj po gutljaj. Sećam se da su joj čak i prvog dana drugi prilazili da proćaskaju.

„O, zdravo!“, čula sam kako govore. „Ti si nova radnica, jelda? Zar si samo to uzela – čaj?“

„Da.“

„Nemoj mi reći da si na dijeti.“

„Nisam.“

„Pa onda nećemo tako, zar ne? Trebalo bi da se malo podgojiš! Slušaj, koju bi grickalicu htela? Izaberi šta ti se sviđa. Ja častim.“

Ponekad bi joj kupili krofnu, nekad kiflicu sa džemom, a nekad pogačicu. Viđala sam kako dobija i čokoladice, žvake, pomorandže *mikan*, kutije keksa... Pila sam čaj svakog dana, baš kao i ona, ali niko nikad nije ponudio da mi kupi bilo šta. Možda zato što sam stajala dok sam pila čaj, a ona je sedela? Žena u Ljubičastoj Suknji uvek je pila čaj sama za okruglim stolom za šestoro. Izgledala je pomalo tužno i usamljeno. Možda su zbog toga svi želeli da joj priđu i pomognu. Direktor ju je svakog dana častio kafom, a viđala sam i kako joj supervizorka Cukada daje pirinčanu kuglicu uvijenu u morsku travu koju je dobijala uz čorbu *udon*. Nije bilo potrebe da Žena u Ljubičastoj Suknji donosi ručak kad je mogla tako da napuni stomak. A kad joj niko ne bi ništa kupio, mogla je da se zasiti

nečim iz hotelskih soba. Izgleda da je već proključivala kako se to radi.

Žena u Ljubičastoj Suknji bi povremeno zaključala vrata sobe koju sprema. Morala sam da pretpostavim kako su je tome naučile supervizorka Cukada i druge starije članice osoblja. Istina, to su svi radili, ali ipak je bilo protiv pravila. Pravilo je da vrata sobe koju sprema-mo budu otvorena – a to je važilo za sve, kako početnice tako i veteranke.

A šta se dešavalo iza tih zatvorenih vrata, pa, nema potrebe reći da je brisala prašinu, čistila, prala i usisavala – ali i još ponešto. Popila bi kafu, užinala orašaste plodove i čokolade (koji nisu komplementarni). Možda bi pojedla ostatke sendviča koje su gosti naručili od sobne usluge. Ili se samo opuštalala na krevetu, izležavala i gledala televiziju, ili čak dremala. Možda je sipala malo vode u kadu da potopi stopala. Možda je čak pijuckala šampanjac. Kad bi izašla iz sobe u kojoj bi se zaključala, usta su joj gotovo uvek bila puna.

To je pravi razlog zašto se – da citiram osoblje – popunila i izgledala tako zdravo. Dakle, njena kosa, nekad tako kruta i suva, nije dobila toliki sjaj i volumen samo zbog mog šampona. Nagađam da se to dešava kad ljudi unose sve hranljive sastojke koji su im potrebni – tad zaista izgledaju sveže i sijaju.

Ali onda sam, drugom prilikom, čula da ovako pričaju.

„Znaš Hino-san. Izgleda veoma lepo u poslednje vreme. Misliš li da je imala plastičnu operaciju?“ Pretpostavila sam da je to kompliment.

„Ma daj, to je samo šminka“, odgovorila je druga sobarica.

„Hmm. Dakle, naučila je da sakrije nedostatke.“

„Aha, izgleda da jeste.“

„I brzo radi.“

„Aha, nego šta.“

„’Ako hoćeš da se posao brzo obavi, pozovi Hino-čan. Biće začas gotovo.’ Tako supervizorke govore.“

„Tako je. Pa, istina je. Stvarno je brza.“

„Ali, znaš... nekad mi se čini da je malkice prebrza...“

„Hmm... pa, ima i toga.“

„Žao mi je što ću ovo reći... ali... ponekad mi se čini da otaljava.“

„I meni. Stvarno to mislim!“

„Sigurna sam da supervizorke to znaju.“

„O, sigurna sam. Ali šta može da se uradi? Ona im je miljenica.“

„Znaš šta? Primetila sam da se ne obraća isto supervizorkama i nama.“

„Da, glas joj je drugačiji.“

„Koristi jedan glas za njih, a drugi za nas.“

„Baš tako.“

„A kako samo ostavlja kolica. Tako aljkavo!“

„Pričaj mi o tome. Koja god kolica da koristi, ostavlja ih bez sredstava pa onaj posle nje mora da dopuni zalihe.“

„Pre nekoliko dana mi je ostavila samo jedan sapun.“

„Nikad ne razmišlja o onima koji moraju da koriste kolica posle nje. Samo o svojim potrebama.“

Nekoliko sati pošto sam to čula, krišom sam otišla da se pobrinem za kolica koja je Žena u Ljubičastoj Suknji koristila tog dana. Ona je već otkucala karticu i otišla kući. Baš kao što su rekle, na njenim kolicima je bila samo jedna četka za kosu a potrošila je sve zalihe kapa za tuširanje. Možda je nameravala da ih dopuni rano sutra ujutru, ali

– iznenada sam shvatila – tad joj je slobodan dan. Trebalo bi da napomenem kako je meni bio radni dan. Već su prošle dve nedelje otkako su nam se slobodni dani poklopili. Mnogo me je živciralo što sam morala da se oslanjam na ogovaranja osoblja kako bih saznala šta ona radi, ali i to je bilo bolje nego da ne znam ništa.

Jedino čemu sam mogla da se radujem bio je raspored sledećeg meseca kad će se smene promeniti.

Međutim, tad je do mene dospelo novi trač.

Ovog puta je potekao od starijeg osoblja. I bio je toliko nečuvan da nisam mogla da verujem. Žena u Ljubičastoj Suknji tobože je u vezi s direktorom! Izvini – šta si rekla? S našim direktorom? Koji ima ženu i dete? To mora da je laž.

„O, istina je, nego šta.“ Supervizorka Hamamoto izvadila je bombonu iz omotača.

„Je li ih iko video?“, pitala je supervizorka Cukada. Otvorila je pakovanje prženih krepera. Miris soja-sosa ispunio je plakar s posteljinom.

„Neko jeste. U stvari, više njih. Izgleda da direktor svakog jutra dovozi Hino-čan na posao.“

„Svojim kolima? Nema šanse! Stvarno?!“

Već sledećeg jutra sam se postarala da to istražim. I ono što su govorile – bar poslednji deo – bilo je istina. Žena u Ljubičastoj Suknji došla je na posao u direktorovim kolima. Sigurno je zbog toga ujutru više nisam viđala na autobuskoj stanici. Direktor se dovezao do stana Žene u Ljubičastoj Suknji, pokupio je i dovezao. Zato nije autobusom dolazila na posao.

Međutim, to ne mora da znači da su u vezi. Videla sam samo da je direktor u svom crnom automobilu stigao do

njenog stana u osam ujutru i kratko zatrubio. Nekoliko trenutaka kasnije otvorila su se vrata stana 201 i Žena u Ljubičastoj Suknji je provirila. Osmehujući se, mahnula je direktoru pa, pazeći kako hoda, gipko sišla stepenicama, otvorila suvozačka vrata i ušla. Pošto su razmenili nekoliko reči, vezala je pojas i direktor je ubacio u prvu. To je bilo sve.

Pitanje je: Postoji li još nešto među njima? Ako je verovati glasinama, dok su se svakog jutra vozili na posao istim automobilom, sprijateljili su se i naposljetku upustili u vezu. Je li zaista tako?, zapitala sam se.

OSVANULA JE NEDELJA. KONAČNO ĆEMO BITI ZAJED-
no. Prvi put za tri nedelje, Ženi u Ljubičastoj Suknji i meni se poklapa slobodan dan. Dvadeset jedan stepen, vlažnost vazduha šezdeset posto – savršen dan, plavo nebo bez ijednog oblaka otkako je svanulo.

U devet ujutru je Žena u Ljubičastoj Suknji otvorila vrata stana i izašla. Ćak sam iz daljine videla da se jako našminkala. Kosa joj je sijala više nego inače: sigurno ju je sinoć četkala. Prilično polako je sišla stepenicama pa ubrzala kad se našla na ulici. Pošla je prema najbližoj stanici, lupkajući potpeticama.

Nije bilo nikoga na stanici pošto je bila nedelja. Autobusi su vozili po nedeljnom redu vožnje – dva između devet i deset ujutru.

U 9.14, tačno na vreme, autobus je stigao i ona je ušla. Bio je gotovo prazan. Žena u Ljubičastoj Suknji i ja smo izabrale mesta – ona samostalno sedište u trećem redu, a ja dugačku klupu na samom kraju. Odavno nismo bile

zajedno u autobusu. To je bilo dovoljno da se obradujem. Žena u Ljubičastoj Suknji je za vreme vožnje zurila kroz prozor, a u jednom trenutku je iz tašne izvadila ogledalce da pogleda lice. Samo jednom sam videla i kako vadi nov-novcat mobilni telefon (kad li ga je kupila?), gleda ekran pa ga, ne pritisnuvši nijedan taster, vraća u tašnu.

U 9.45 je autobus stigao do železničke stanice – našeg odredišta. Izašle smo. Žena u Ljubičastoj Suknji je platila vožnju, a ja sam pokazala markicu.

Žena u Ljubičastoj Suknji pošla je prema tržnom centru pored autobusnog terminala. Šta li će tamo?, zapitala sam se. Ali ispostavilo se da je samo prolazila. Iz prizemlja je sišla u suteran pa se stepenicama ponovo popela u prizemlje i izašla odmah pored stanice. Tu su bili kafići, restorani i suvenirnice mada je sve još bilo zatvoreno. Samo je jedna kafeterija radila; na svim ostalim lokalima su još bili spuštene venecijaneri. Žena u Ljubičastoj Suknji prišla je kafeteriji, otvorila vrata i ušla.

Unutra su bila dva gosta. Muškarac poodmaklih srednjih godina sa sivom pletenom kapom srdačno je ćaskao sa vlasnikom. A drugi je nosio crni kačket i sedeo za stolom u drugom kraju kafeterije, leđima okrenut vratima.

Taj s kačketom bio je direktor. Čim je video Ženu u Ljubičastoj Suknji, presavio je novine koje je čitao i pomerio kurirsku torbu na stolicu pored sebe.

Kurirska torba bila je crna, ista ona koju je nosio na posao. Žena u Ljubičastoj Suknji je sela. „Čaj s mlekom, molim vas!“, rekla je vlasniku za šankom.

Pitala je direktora šta je jeo. Pogledavši svoj tanjir, koji je sasvim počistio, odgovorio je: „Doručak: kafu i tost s omletom.“

„O, to zvuči bajno“, rekla je, gledajući njegov tanjir.

Čim je vlasnik doneo čaj s mlekom, direktor je pogledao na sat. „Trebalo bi da krenemo“, promrsio je.

„O, sačekaj samo čas. Pusti me da popijem gutljaj“, usprotivila se Žena u Ljubičastoj Suknji. Prinela je šolju usnama.

Kad je direktor ustao, stavio je naočare za sunce, koje su dotle stajale na stolu. Mnogo su podsećale na one koje često nosim, ali njegove su izgledale veoma skupo. Pa, šta očekivati? Kupila sam svoje u radnji „sve za sto jena“.

Direktor je platio na kasi. Doručak (Doručak B) i jedan čaj s mlekom ukupno su koštali osamsto pedeset jena.

U 10.20 su izašli iz kafeterije i, držeći se podruku, pošli tržnim centrom. U prodavnicama su počeli da podižu venecijanere. Direktor je izgledao napeto: osvrtao se, očigledno brinući da će ga neko prepoznati. A Žena u Ljubičastoj Suknji je koračala kao da nema nijednu brigu na svetu. Što je direktor bivao obazriviji, to mu je ona čvršće i srećnije stezala ruku. Posle gotovo deset minuta stigli su do jedne zgrade i ušli. Na znaku nad vratima pisalo je BIOSKOP JOKOTA.

U 10.35 Žena u Ljubičastoj Suknji je kupila koka-kolu i koficu kokica na tezgi u bioskopskom predvorju. Čim je to uradila, direktor je ispružio ruku, zahvatio šaku kokica i strpao ih u usta.

„Hej!“, Žena u Ljubičastoj Suknji ga je tobože prekoralila. Direktor se nasmejao. Čim su ušli u bioskop, izraz lica mu se приметно opustio.

Kupili su karte za dvostruku projekciju – *Brzinu* i *Pr-ljavog Harija*. Gledala sam samo *Brzinu*. Sećam se da mi se film dopao, ali zaboravila sam gotovo sve jer sam ga odavno gledala.

Projekcija je počela u 10.45. Prvo su pustili *Brzinu*. Dok sam gledala, postepeno sam se prisećala radnje. Mislila sam da je bomba u vozu, ali ispostavilo se da je reč o autobusu – mada se radnja odvija u vozu na samom kraju filma. Žena u Ljubičastoj Suknji bila je opčinjena, pogleda prikovanog za ekran – nije ni takla kokice. Međutim, direktor nije prestajao da se vrpolti. Grickao je kokice, pio koka-kolu, češao se po licu, prelazio nosom po ramenu Žene u Ljubičastoj Suknji i uživao u njenom mirisu (bar je meni tako izgledalo), istežao vrat s jedne strane na drugu, zevao i na kraju zaspao i zahrkao. Žena u Ljubičastoj Suknji ga je pogledala, samo jednom, ali nije skrenula pažnju s ekrana.

U 12.45 *Brzina* se završila. Posle petnaestominutne pauze *Prljavi Hari* je počeo tačno u jedan. Zaista sam mu se radovala. Kakav li je to film?

Baš tad su oboje ustali. Pretpostavila sam da će otići u toalet. Međutim, prošlo je mnogo vremena a oni se još nisu vratili. Izašla sam u predvorje da vidim šta rade i u poslednjem trenutku ih ugledala napolju kako se udaljavaju prema železničkoj stanici. Prestravila sam se i požurila za njima.

Za razliku od tog jutra, ulice su vrvele od ljudi. A Žena u Ljubičastoj Suknji je odlučila da direktoru pokaže svoju posebnu veštinu.

„Gledaj me“, rekla je. Zatim mu je okrenula leđa i počela da se probija kroz gužvu brzim pokretima kao da se kliza, baš kao klizačica.

Direktor se zdušno nasmejao. „Dobro! Veoma dobro!“, kazao je i zapljeskao izdaleka. Žena u Ljubičastoj Suknji se vedro osmehnula, gledajući preko ramena, pa

sačekala da je stigne. Kad je došao do nje, ponovo se otišnula i lako probila kroz gužvu. Opet je stala, pogledala ga i sačekala da je stigne, oduševljeno se smeškajući. Iznova i iznova je to ponavljala. Kad god bi mu Žena u Ljubičastoj Suknji okrenula leđa, direktor bi namestio kačket.

U jedan su oboje stajali ispred velike knjižare pored stanice i razgledali knjige izložene u kutijama. Direktor je listao mesečnik s velikim naslovom „Specijalni dodatak o ramenu“ na korici; Žena u Ljubičastoj Suknji zabila je nos u filmski časopis. Ali umesto da čita, stalno je zavirivala u njegov magazin – kad god bi okrenuo stranicu. Nisam ih čula, ali sam joj s usana pročitala: „Opa, to izgleda odlično!“ Izgleda da će naručiti ramen za ručak.

U 13.10 su izašli iz knjižare. Mesto u koje su se zaputili nalazilo se na kraju jedne uličice. Ušli su pošto su prošli ulicom s prodavnicama i restoranima blizu stanice. Bila je to *izakaja* koja radi dvadeset četiri sata i služi alkohol i jeftinu brzu hranu. Dakle, neće jesti ramen za ručak.

Direktor je razgrnuo zavese na ulazu i ležerno pozdravio osoblje – *Domo!* Lokal je bio dupke pun iako je nedelja (ili možda baš zato što je nedelja). Smestila sam se na barsku stolicu na drugom kraju šanka.

„*Suimasen!*“, zareža direktor. Dao je znak da želi da naruči. Ovo, ovo i ovo, rekao je. On je odlučio šta će da naruče; Žena u Ljubičastoj Suknji ćutke je sedela. Usred žagora ostalih gostiju, do mene je povremeno dopirao direktorov glasan smeh; nijednom nisam čula Ženu u Ljubičastoj Suknji. Izgledalo je kao da je direktor redovan gost. Približno sat vremena posle ulaska u *izakaju*, okrenuo se prema jednom kuvaru koji je poslovaio na drugom kraju šanka i ponovo zarežao: „*Suimasen!* Daj mi malo onog

začinjenog što znaš da volim!“ Onog začinjenog? Šta je to? Ah, *menma*: bambusove mladice marinirane u čiliju.

Direktor je pio kao smuk. Dok je Žena u Ljubičastoj Suknji popila dva koktela s limunadom, on je iskapio sedam krigli piva. U nekom trenutku je primetno pijan čovek pored njih pitao: „Izvinjavam se što pitam, ali možete li mi reći vašu priču?“

Direktor je pocrveneo kao paprika. „Šta mislite? Pogadajte.“

„A, dobro. Pa, jeste li njen tata?“

„Tako je!“, izjavi direktor.

Zatim su prešli na *kimči gukbap*. Svakako su se već zasitili, pomislila sam. Ali ne: za kraj su naručili jednu pečenu pirinčanu kuglu. Zajedno su je jeli, prisno, deleći tanjir i odvajajući zalogaje štapićima.

Bilo je 16.45. Jeli su i pili već tri i po sata. Izašli su iz taverne, prošli trgovačkom ulicom punom restorana i barova, prošli pored stanice i produžili prema autobuskom terminalu. Žena u Ljubičastoj Suknji se dobro držala – bila je sigurna na nogama – ali direktor je izgledao odvaljeno. Dok su hodali, pridržavali su jedno drugo. Pratila sam ih, osvrnuvši se nekoliko puta: nisam platila tri krigle piva, pečene pečurke enoki ni lignje-svice marinirane u soja-sosu koje sam naručila u *izakaji*, pa sam brinula da će me neki konobar juriti. Srećom, ništa slično se nije desilo.

U 17.01 je Žena u Ljubičastoj Suknji rekla nešto direktoru, koji se skljkao na klupu na autobuskom terminalu. Ne čekajući odgovor, otišla je do kioska i vratila se s bocom nekog energetskog pića. Sela je pored njega, odvrnula poklopac pa dala piće direktoru. Otpio je gutljaj, a onda su na smenu pijuckali iz boce.

Autobus je gotovo odmah došao. U 17.05. Međutim, nisu ušli. Direktor je izgledao nesigurno i molio je nešto Ženu u Ljubičastoj Suknji ili se izvinjavao zbog nečega. Mahao je šakom ispred lica. „Ako sad uđem, mislim da ću povratiti.“ Gotovo odmah posle toga je požurio u muški toalet. Žena u Ljubičastoj Suknji je sela na klupu, usamljena sitna prilika, pa popila poslednjih nekoliko gutljaja energetskog pića. Zatim je spustila pogled na krilo i pregledala nokte. Stvarno me je podsetila na Mej-čan, moju staru drugaricu iz osnovne škole.

U 17.15 direktor se vratio. Izgledao je osveženo. „Izvini! Izvini što si čekala!“, rekao je dok je brisao usne maramicom. Sad je bio red na Ženu u Ljubičastoj Suknji da ode u toalet. Pošto je ostao sam, direktor je počeo da kucka po telefonu. Odjednom je podigao pogled kao da se setio nečega i potapšao se po temenu. „O bože, nema ga“, promrmljao je. Otkopčao je torbu. „Ah, evo ga.“ Izvadio je kačket i stavio ga na glavu. Tad je ponovo počeo da pretura. „O bože. Gde su?... Gde su?... Gde su?“

Međutim, ovog puta je to bio izgubljen slučaj. Tražio je svoje pomodne naočare. One koje je ostavio u *izakaji*, pored zida na stolu za kojim su sedeli. Naočare koje sam u tom trenutku nosila. Bile su veoma lepe – mnogo lepše od mojih jeftinjaka. Tako otmene i lake – pogotovo kad pogledate kolike su. S rečju TOMOHIRO utisnutom zlatnim slovima na unutrašnjoj strani drški.

Pošto je bezbroj puta prevrnuo torbu, direktor je napokon odustao. Zakopčao ju je pa navukao kačket gotovo do očiju.

U 17.35 autobus se zaustavio. Srednjoškolke s reketima zauzele su sva sedišta. Hoćemo li da propustimo i ovaj?,

videla sam kako je Žena u Ljubičastoj Suknji pitala direktora. Ne, hajde da uđemo, odgovorio je.

Ušli su u autobus. Propustila sam jednog putnika pa još jednog pre nego što sam ušla. Njih dvoje su stajali u uskom prolazu između sedišta: i ja sam stajala, okrenuvši im leđa. Našla sam se odmah pored njih. Ali bilo je prilično bezbedno. Što sam im bliže, to je bila manja mogućnost da me vide. Čula sam kako pričaju iza mene. Razgovor je tekao otprilike ovako:

Žena u Ljubičastoj Suknji: „Pitam se šta da kupim bratanici za rođendan.“

Direktor: „Još nisi odlučila?“

Žena u Ljubičastoj Suknji: „Nisam.“

Direktor: „Šta misliš o plišanoj životinji?“

Žena u Ljubičastoj Suknji: „Da, mogla bih to...“

Direktor: „Ona ima godinu dana, zar ne?“

Žena u Ljubičastoj Suknji: „Ne, to je bratanac. Bratanica ima šest godina.“

Direktor: „A da, rekla si mi.“

Zar nemaju ništa pametnije da kažu? Dugo su naklapali o tome šta da joj kupi. Na kraju je odlučila da pita starijeg brata kad bude ponovo otišla kući.

Starijeg brata. Dakle, ona ima porodicu.

Bila sam prilično sigurna da direktor ima ćerku koja će sledeće godine poći u školu, ali nisu je pomenuli. Nagadala sam da Žena u Ljubičastoj Suknji zna da je direktor otac. Pa, pretpostavljam da sam i ja tek sad saznala da Žena u Ljubičastoj Suknji ima porodicu. Starijeg brata, bratanicu i bratanca.

U 18.05 su izašli iz autobusa. Na uobičajenoj stanici – preda mnom je bio isti pogled na ulicu kao uvek. Držeći

se za ruke, hodali su samo nekoliko koraka ispred mene. Prešli su na pešačkom prelazu, prošli kroz prolaz pa ušli u dobro poznatu pekaru. Žena u Ljubičastoj Suknji uzela je poslužavnik pa na njega stavila dve kiflice s kremom i pakovanje sendviča u prijanjajućoj foliji. Platila je. Sve zajedno je izašlo sedamsto četrdeset jena.

Zasad je niko nije prepoznao. Pitala sam se kako li će reagovati kad shvate da je žena priljubljena uz tog muškarca zapravo Žena u Ljubičastoj Suknji.

„Hej, narode! Žena u Ljubičastoj Suknji se vraća kući – s jednim muškarcem!“

Zamišljala sam kako će ih prvi primetiti prolaznik koji je u tom trenutku išao ulicom. Van sebe će utrčati u obližnju prodavnicu i, zadihan od uzbuđenja, reći vesti vlasniku, koji će odmah preneti vlasniku susedne radnje, a ovaj će reći vlasniku radnje do sebe. Mušterije će brže-bolje ostaviti robu i izjuriti, a svi pešaci će se brzo pomeriti u stranu kako bi nailazeći par imao dovoljno mesta da prođe. Pošto će gomile ljudi stajati s obe strane ulice, izgledaće kao da su se njih dvoje tek venčali i idu prolazom u crkvi. „Čestitam!“, dobaciće neko iz svetine jer neće moći više da se uzdržava. Deca, do tog časa mirna u senkama znakova nad prodavnicama s obe strane ulice, veselo će iskočiti, staviti prste u usta i glasno zazviždati. Vlasnici radnji će istupiti i zasuti Ženu u Ljubičastoj Suknji poklonima. „Molim vas, draga!“, uzvikivaće s ljubavlju. „Poklončić od nas!“ Od vlasnika ribarnice, ceo šaran; od vlasnika cvečare, buket ruža; iz radnje sakea, ogromna boca sakea. Odjednom – možda su čekali u blizini – pojavice se televizijska ekipa da ih zumira. Gurnuće im mikrofon ispred lica. „Kažite nam kako se sad osećate!“ I

Žena u Ljubičastoj Suknji će se okrenuti prema kameri...
 Ali tad će se, samo načas, nešto pojaviti u fokusu kamere.
 Šta je to, dođavola?

„Jao, ne! Nije valjda, zar ne?“

„To je Žena u Žutom Kardiganu!“

Kad su izašli iz pekare, ponovo su se uhvatili za ruke i pošli niz ulicu. Sačekala sam da odmaknu desetak metara. Međutim, niko nije reagovao.

Dok su išli, držeći se časa za ruke, časa podruku, najpre pored apoteke, zatim pored prodavnice zdrave hrane, potom ribarnice, kasapnice, bakalnice, cvećare i naposletku pored prodavnice sakea, ni jedna jedina osoba – niti pešak, niti vlasnik prodavnice, niti mušterija – nije reagovala. Kao da niko nije shvatio da je pored njih upravo prošla Žena u Ljubičastoj Suknji.

Njih dvoje su stigli do samog kraja trgovačke ulice a da ih niko nije dvaput pogledao. Zatim su produžili prema rezidencijalnom delu progutanom mrakom. Direktor je te noći ostao u njenom stanu.

SUTRADAN JE BIO PONEDELJAK – PRVI PONEDELJAK U mesecu. A to je značilo da će hotelski menadžer prisustvovati jutarnjem sastanku.

„Deset peškira za kupanje, deset peškira za ruke, pet kupatilskih otirača, deset kompleta šoljica i tanjirića, pet vinskih čaša, pet šampanjskih čaša i tri čajnika“, čitao je iz beležnice koju je držao. Izraz lica bio mu je neuobičajeno strog.

„Ne znamo jesu li te predmete uzeli gosti ili su nestali unutar samog hotela...“

Zastao je i polako prešao pogledom po okupljenima.

„I to se odnosi samo na prošli mesec. Teško mi je da poverujem da su ti predmeti samo zatureni. Mogu jedino da zaključim kako ih je neko odneo kući. Počevši od danas, želim da supervizorke svakog sprata i sobarice nose spisak sa sobom i prave inventar svih soba svaki put kad ih pospreme. Nadam se da sam bio jasan.“

Kad je otišao, osoblje se odmah vatreno usprotivilo.

„Šta hoće da kaže, dođavola?! Kao da sumnja na nas!“

„Despotska budala! Kako to zamišlja da svaki put pravimo inventar? Ako je toliko zabrinut, što ne dođe da sam pregleda sobe! Bezobrazluk!“

„Tako je. Uostalom, zašto bi iko krao deset ili dvadeset šolja i čaša u isto vreme? Da ih koristi kod kuće? Ne verujem!“

„Nema šanse! Ne te stvari.“

„Direktor se stalno klanja i uvlači tom tipu. Zato misli da može da se tako nadmeno ophodi prema nama...“

„Direktor je stariji od njega, zar ne? Zašto mu samo ne kaže da začepi?“

„O, neće taj to nikad uraditi. Ne direktor. Druge stvari su mu na pameti.“

„...“

„Hej, je li iko primetio? Njih dvoje su danas uzeli slobodan dan...“

„I juče su.“

„Uf! Baš su drski, zar ne!“

„Znate li koliko plaćaju direktorovu 'malu prijateljicu'?“

„Koliko?“

„Hiljadu jena po satu. Hiljadu jena!“

„Hiljadu jena? To je više nego što supervizorke zarađuju!“

„Je li to istina?“ Supervizorka Cukada je dotle ćutke slušala, ali sad se nagnula prema ostalima. „Da li njegova 'mala prijateljica' stvarno dobija toliko?“

Niko nije znao istinu, ali dok ste rekli keks, svi su prenosili jedni drugima da Žena u Ljubičastoj Suknji dobija hiljadu jena po satu. Zbog toga je dobila nove neprijatelje iako to nije znala. Čim se pročulo da je u vezi s direktorom,

svi su odmah prestali da je zovu „Hino-čan“. Sad su svi, uključujući supervizorke, počeli da je ignorišu.

Međutim, mogu vam reći da ignorisanje gotovo ništa ne menja na ovakvom poslu.

Kao hotelskoj sobarici sa završenom obukom, Ženi u Ljubičastoj Suknji nije bilo teško da obavi ma koji dodeljeni zadatak čak i ako ceo dan niko ne progovori s njom. Nije bilo potrebe, baš nikakve, za ćaskanjem tokom radnog vremena. Žena u Ljubičastoj Suknji nije izgledala nimalo zabrinuto dok je obavljala svoj posao.

Imala je isti nezabrinut izraz lica i dok je prolazila pored drugih sobarica, čak i onih na višem položaju. Jednom sam se prijatno iznenadila: dok sam čekala da uđem u lift, Žena u Ljubičastoj Suknji je istrčala iz jedne sobe i umalo se nismo sudarile. Udarila me je kesom za smeće koju je nosila pa sam izgubila ravnotežu i pala na zadnjicu. Žena u Ljubičastoj Suknji nije me ni pogledala, već je pobegla bez reči.

Napravila sam se da podižem klupko dlaka s poda pa ustala i ušla u lift. Svugde se osećao slatki miris. Bio je to parfem Žene u Ljubičastoj Suknji. Supervizorka Cukada je rekla da smrdi na „trule banane“. „Uvek znate gde je direktorova mala prijateljica bila – po smradu njenog parfema.“

Pretpostavljam da se taj miris dopadao direktoru. A nije nosila samo parfem: sad je povremeno lakirala nokte. Nije potrebno istaći kako je to protiv pravila. Kad joj je supervizorka Hamamoto, koja to nije mogla da dozvoli, rekla da ga skine, Žena u Ljubičastoj Suknji je samo izašla. Osoblje je pokušavalo da je ignoriše, ali sad je izgledalo kao da je obrnuto.

Uzged, direktor nije samo one noći ostao u stanu Žene u Ljubičastoj Suknji. Posetio ju je još nekoliko puta posle toga. Ponekad je ostajao da prespava. A nekad bi se samo dovezao posle posla. Proverila sam u dnevniku i videla da je prethodne nedelje noćio u ponedeljak. Nije svratio u utorak. Kao ni u sredu. Međutim, došao je u četvrtak i prespavao. Nije je posetio u petak, subotu i nedelju. Prelazim na ovu nedelju. Noćio je u ponedeljak. Nije dolazio u utorak i sredu. Mislila sam da će prespavati u četvrtak, ali ostao je samo dva sata.

Ponedeljak i četvrtak. Vrlo verovatno su se dogovorili da je tim danima posećuje iako ne ostaje uvek da prespava.

Sutradan bi se Žena u Ljubičastoj Suknji još više osećala na onaj parfem. Kad bi otvorila vrata kafea, ostale bi se zgađeno namrštile, zapušile nos i, kao po komandi, ustale i izašle. S njenim uobičajenim ravnodušnim izrazom lica, Žena u Ljubičastoj Suknji bi sela za sto za šestoro koji su upravo oslobodile i mirno sipala šolju čaja *hodžiča*.

Ako joj je tako na poslu, kako li je u njenom stanu? Bojala sam se da su se i tamo stvari promenile. Žena u Ljubičastoj Suknji prestala je da odlazi u park čim se smuvala s direktorom. Deca su se u početku žalostila što je nema – „Maju-san nije došla ni danas...“ Međutim, prestala su da je pominju posle dve nedelje. Sad su imala novu razonodu: unicycle. Nije svako dete imalo svoj unicycle, bilo ih je samo dva. Mališani su se zabavljali na uobičajen način, vozili na smenu ili se delili na ekipe i trkali po parku. Kad bi trke postale uzavrele, vozači unicyclea bi ponekad izašli na pločnik i ulicu. Automobili su trubili i prolaznici su pravili neodobravajuće izraze lica, ali to nije odvratilo decu od igre. Ruta ih je vodila do osnovne škole pa natrag

do parka. Usput bi prošla pored jako neparfemisane žene pored govornice ispred prodavnice mešovite robe. Nisu znala da je to „Maju-san“ koju su nekad poznavala.

A vidite kako njihova stara drugarica „Maju-san“ sad ima dugačke, zašiljene crvene nokte. Tim oštrim noktima „Maju-san“ kuca po tasterima na tastaturi govornice. Posle pozivanja brzo spušta slušalicu. Zove pa prekida. Ponovo zove, ponovo prekida vezu. Zove pa prekida. Zove, čeka pa brzo prekida vezu. Spustivši slušalicu, iznervirano cokće. Kad ima slobodan dan, sve vreme telefonira. Rano ujutru, kasno noću... Bez obzira na doba dana. Iznova i iznova zove – i opet, i opet. Zove pa gotovo odmah prekida vezu. Toliko puta sam gledala kako to radi da znam direktorov telefonski broj napamet.

IZGLEDA DA ŽENA U LJUBIČASTOJ SUKNJI PROLAZI KROZ
veoma teške trenutke. Rasejana je. Ne zna šta da radi.

Gotovo stalno je uzrujana. I što je najgore, sama je u toj nevolji. Ne može da s drugima podeli ono što je tišti. Uostalom, kome bi se poverila? I dalje nema nijednog bliskog prijatelja.

Međutim, koliko sam videla, odlučno osporava da ima nešto s direktorom. Kad god je neko čak i u šali pita da li se viđa s njim, ona vatreno negira.

„... i onda je rekla: 'Ne, mi se *ne* švalerišemo!'“

„Ha-ha! Mogu da je zamislim kad to tako kažeš.“

„Zar stvarno misli da ljudi nisu prokljuvili?“

„Tako je neiskrena...“

„Hej, znaš li da zaključava vrata iznutra kad sprema sobe? Zar ne misliš da je to odvratno? Hoću reći, može da radi bilo šta tamo...!“

„Da, verovatno je direktor unutra s njom...! Ha-ha-ha!“

„Ššš!“

Čim je Žena u Ljubičastoj Suknji ušla u lift, sve su začutale. A čim je izašla, nastavile su da pričaju.

„Gospode! Kakav smrad! Kao trule banane!“

„A jesi li videla one nokte? Boja krvi!“

„Neko mi je rekao da ju je menadžer pozvao na razgovor i izgrdio. Rekao je da će leteti odavde ako prekrši još neko pravilo.“

„Pa, nadam se da će odleteti – i to brzo. Jesi li čula koliko je plaćaju?“

„Koliko?“

„Pa, čula sam hiljadu i po jena na sat! Možeš li da veruješ?!“

Tračevi o njoj su iz dana u dan postajali sve gori – i sve nečuveniji. A što su je više ogovarale, to su ostale postajale nemilosrdnije prema njoj.

Ali tad, baš kad su odlučile da neće dozvoliti da direktorova mala prijateljica i trenutak više radi šta joj se ćefne – ako je ne otpuste, one će otići pravo u upravu – dogodilo se nešto što je bilo prilično odlučujuće.

Saznalo se da predmeti prodati na bazaru u jednoj osnovnoj školi mnogo liče na komplementarne iz hotela.

Osoba koja je to prijavila nije se predstavila. Neko iz hotela je odmah otrčao da izvidi i potvrdio da su predmeti zaista uzeti iz hotela. Deset peškira za kupanje, deset peškira za ruke i pet kupatilskih prostirki – tačno ono što je nestalo prošlog meseca.

A ko ih je prodavao? Nekoliko dece koja idu u tu školu.

Izgleda da je svako dete dalo isto objašnjenje. „Postavili smo tezgu samo zato što nas je neko zamolio da to uradimo.“ Jedna žena, rekla su deca, obećala je da će ih nagraditi džeparcem.

„NIJE DA SUMNJAM U NEKOGA OD VAS.“ BIO JE Ponedeljak. Menadžer je izgledao neobično mirno dok je pričao. Prisustvuje već drugom sastanku ovog meseca. „Na kraju krajeva, higijeničarsko osoblje nije jedino koje ima pristup sobama. Ulaze gosti, naravno. Nosači prtljaga, sobna usluga, osoblje za održavanje i drugi redovno ulaze – čak i ljudi koji nemaju nikakve veze s hotelom. Mogu samo da ponovim ono što sam već rekao: Molim vas, proveravajte spisak zaliha. Ako primetite da je nešto nestalo, odmah prijavite onome ko je zadužen za to. Ako neko ne prijavi da je komplementarni predmet nestao ili ga štriklira kao da je i dalje tu – drugim rečima, ako neko pokuša da sakrije da je komad inventara nestao – hoću da znam zašto to radi. Slušajte, dame. Samo tražim da budete iskrene. Ako sad istupite i priznate, nećete biti optužene ni za šta. Ali ako se niko ne javi, onda hotel neće imati izbora osim da prijavi krađu i zamoli policiju da pokrene istragu. Ponavljam: ako sad priznate, nećemo

vas optužiti ni za šta. Hotelska uprava nedvosmisleno se slaže u vezi s tim. Ako imate nekih pitanja, možete me pozvati na privatni mobilni. Dostupan sam dvadeset četiri sata. Sasvim poverljivo.“

Iako bi u normalnim okolnostima osoblje pobesnelo – „Kako to misli da ne sumnja u nas? To samo što mu ne piše na čelu!“ – danas su sve samo stajale i poslušno prihvatile uputstva. Bilo je jasno kako i one veruju da je krivac u prostoriji. I svaka od njih – ne samo supervizorke, već i mlađe osoblje – imala je jednu sobaricu na pameti. Postojao je dobar razlog za to: od osnovne škole koja je postala mesto zločina do njenog stana mogao je da se dobaci kamen.

„Kladim se da je Hino-san.“

„Da, i ja. Sigurna sam u to.“

„Njen stan je odmah pored te škole. Mora da je ona.“

„Pitam se da li direktor zna da se to dešava.“

„Zar ne misliš da je on povlačio konce iz prikrajka...?“

„Zašto bi to radio?“

„Zar nije očigledno? Potreban mu je dodatan novac.“

„Pa, teško da će zaraditi milione prodajom stvari na bazaru...“

„Mislim da to pokazuje koliko mu je novac očajnički potreban.“

„Pa, biće mu potreban sad kad se razvodi...“

„Molim?! Razvodi se?!“

„Pa sad ima novu žensku, zar ne!“

„Neće se razvesti. Nedavno mi je pričao da je vodio ženu na ostrvo Išigaki da proslave desetu godišnjicu braka. Nije prestajao da priča o tome iako ga nisam ništa pitala.“

„E pa, onda sam sigurna da će vrlo brzo šutnuti curicu.“

„Sigurno krade sve to da bi ga uplašila.“

„Aha, moguće je.“

„Ššš. Evo je.“

Žena u Ljubičastoj Suknji nečujno se pojavila ispred lifta. Kao i uvek, izraz lica joj je bio bezbrižan.

„Kradljivice“, promrsila je supervizorka Cukada sebi u bradu. Možda ju je iznerviralo to odsustvo brige.

„Jesi li rekla nešto?“ Žena u Ljubičastoj Suknji se okrenula i pogledala u pravcu glasa. Konačno reakcija. „Nemam nikakve veze s tim.“

„Ma nije valjda“, odvrati supervizorka Cukada zajedljivo. „Iako ti je osnovna škola u komšiluku?“

„Pa? Misliš li da to dokazuje nešto?“ Žena u Ljubičastoj Suknji ju je ošinula pogledom.

Usledio je napet muk.

„Zaključavaš sobe iznutra, zar ne, kad spremaš?“, pitala je supervizorka Hamamoto. „Možeš li nam reći šta radiš tamo?“

„Ne vidim zašto bih...“

„Samo nam kaži šta radiš!“, naložila je supervizorka Cukada.

„Popijem šolju kafe...“, odgovorila je Žena u Ljubičastoj Suknji tiho.

„S poslužavnika dobrodošlice?“

„Da.“

„I to je sve?“

„Ponekad uzmem i kolač.“

„Misliš na kolače iz mini-bara? One koje gosti moraju da plate?“

„Da...“

„Čujete li ovo? Ona krade kolače iz mini-bara!“ Odvratno! Najgore moguće ponašanje!“ , zažagoriše sve.

„Samo malo“, odbrusi Žena u Ljubičastoj Suknji. „Nisam jedina. Svi to rade – zasigurno znam! Uostalom, ti si, supervizorko Cukada...“

„Šta?“

„Pa, ti si mi prva savetovala da to radim. 'Ako hoćeš da popiješ šolju kafe, samo se zaključaj. Recepcija odmah dobije obavještenje kad neko pusti film za iznajmljivanje. Ali slobodno se posluži iz mini-bara – mi supervizorku uvek možemo da nađemo opravdanje zašto je nekoliko kolača i grickalica nestalo.' Zar mi nisi to rekla? Dakle, samo sam radila ono čemu si me naučila.“

Supervizorka Cukada je uzdahnula. „Ha, prebacuješ krivicu na drugog.“

„Pa zar nisi to kazala? Čini mi se da si rekla: 'Jedna se čak služi šampanjcem!' Da, supervizorko Tačibana, zar se ne sećaš? Ta flašica vode koja ti viri iz torbe. U njoj je šampanjac, zar ne?“

„Molim? Nisi valjda stvarno poverovala u to?“ Supervizorka Cukada se razrogačila. „Šta je s tobom, devojko? To je bila šala!“

Sve prasnuše u smeh. Supervizorka Tačibana smejala se glasno kao i ostale, držeći se za stomak. „Priznajem da volim da popijem, ali nisam toliko glupa!“

Utom je Žena u Ljubičastoj Suknji ispružila ruku i otela joj torbu.

„Hej! Šta to umišljaš?“

Žena u Ljubičastoj Suknji je izvadila svetloplavu flašicu za vodu, odvrnula poklopac i pomirisala.

„Da si mi to odmah vratila!“

Jedna starija žena je otela flašicu i torbu od Žene u Ljubičastoj Suknji i vratila ih supervizorki Tačibani.

„Zašto si joj otela torbu? Zar je moguće da si toliko bezobrazna?!“

„To je *mugiča*“, otpuhnula je supervizorka Tačibana dok je vraćala poklopac. „Nema šampanjca. Žao mi je što sam te razočarala.“

„Ako stvarno tako misliš, zašto ne bi svima pregledala flašice za vodu?“ , pitala je supervizorka Cukada. „Možeš početi od moje!“

Izvadila je flašicu iz torbe i gurnula je pod nos Ženi u Ljubičastoj Suknji.

„I moju.“

„I moju.“

„Evo, pomiriši moju.“

„A evo i moje.“

Sve su izvadile flašice s vodom iz tašni, odvrnule poklopce i prinele ih licu Žene u Ljubičastoj Suknji.

Ženu u Ljubičastoj Suknji okružila su njihova lica. Nemoćno je streljala pogledom sve te flašice ispred sebe.

Ali šta je to? Ako nisam pogrešila, nabirala je nos. Stvarno je izgledalo kao da njuši sve flašice s vodom, veoma pažljivo, ne bi li osetila alkohol. Tad su sve ponovo prasnule u smeh.

„Možeš li da veruješ u ovo? Je li luda?“

Bilo je tek devet ujutru. Posao još nije počeo. Ni u jednoj flašici nije bilo ni kapi alkohola.

Naposletku je Žena u Ljubičastoj Suknji ugledala flašicu s vodom izvan kruga žena. Nagnula se da je pomiriše.

„Budalo jedna!“ , naruga se supervizorka Cukada. „Ona čak i ne voli alkohol!“

Utom je Žena u Ljubičastoj Suknji, koja je dotle gledala nadole, podigla glavu.

„Zar ne vidiš?“, nastavila je supervizorka Cukada. „Pogledaj je! Ako to nije lice smerne puritanke, onda ne znam šta jeste!“

Načas su nam se pogledi prikovali.

Žena u Ljubičastoj Suknji je prva skrenula pogled. Brzo je odmerila moju neotvorenu flašicu s vodom. Ali nije nameravala da ide dalje od toga.

„Jesi li sad zadovoljna?“, pitala ju je supervizorka Cukada. „Nijedna od nas ne radi ništa zbog čega bi osećala i trunku griže savesti. Osim tebe.“

„Trebalo bi da priznaš svoju krivicu pre nego što počneš da blatiš druge!“

„Tako je! Zašto to ne uradiš? Ako sad priznaš, menadžer je rekao da nećeš odgovarati!“

„Ili hoćeš da te prijavimo? Je l' to hoćeš?“

„Ma daj, nemoj da me šibaš pogledom!“

„Ako imaš nešto na umu, onda to i reci!“

Žena u Ljubičastoj Suknji nije posustajala, već ih je ljutito streljala pogledom. Ali tad se iznenada okrenula i požurila prema bočnom izlazu.

„Hej! Vрати se ovamo! Šta to umišljaš?“

„Šta je s poslom?“

Ali Žena u Ljubičastoj Suknji je otišla i nikad se nije vratila.

TE VEČERI POSLE POSLA UPUTILA SAM SE PREMA ORONULOM STANU ŽENE U LJUBIČASTOJ SUKNJI.

Verovala sam da će biti kod kuće, ali svetla su bila ugašena. Načuljila sam uši ispred vrata, ali nisam čula ništa.

Neko vreme sam se vrzmala pored zida s druge strane ulice kako bih videla hoće li se nešto desiti. Posle pola sata sam odlučila da pogledam u parku, ali baš tad sam primetila kako jedan automobil ide pustom ulicom prema meni.

Crni automobil se zaustavio ispred zgrade. Taj automobil mi je bio veoma poznat. Bio je ponedeljak. Brzo sam zabeležila „Poseta“ u dnevniku.

Vozačka vrata su se otvorila i izašao je direktor. Dobro sam videla njegovu tamnu priliku, dežmekastiju nego ranije, kako se polako penje spoljnim stepenicama do drugog sprata.

Direktor se zaustavio ispred stana najudaljenijeg od stepenica i tiho pokucao. Iznova i iznova je kucao, oko deset minuta. Iznenada se svetlo upalilo u mračnom prozoru.

Vrata se otvoriše i kroz prorez sam videla lice Žene u Ljubičastoj Suknji. Dakle, sve vreme je bila kod kuće.

Posle kratkog razgovora direktor je koraknuo i pokušao da uđe. Žena u Ljubičastoj Suknji ga je zaustavila. Videlo sam da je ljuta.

„Da se nisi usudio da uđeš!...“

„Kako je bilo na ostrvu Išigaki?“, čula sam kako pita, misleći na putovanje na koje je odveo ženu za desetu godišnjicu braka. Sigurno joj je neko rekao o čemu su supervizorka jutros pričale. Očigledno nije znala za to putovanje.

„Zašto to potežeš?“, uzviknu direktor. „Nevažno je!“

„Meni je važno!“, povikala je.

„Nisam došao da pričam o tome, već nečemu drugom!“, prodrao se.

„Pa šta hoćeš? O čemu hoćeš da pričaš sa mnom?“

„O stvarima koje si krala.“ Tad je spustio glas.

„Dakle, čak i ti misliš da sam ja to uradila?“

„Pa, hoću reći, video sam...“ Direktor je pogledao u njenu sobu. „Imaš stvari iz hotela. Šolje... čaše...“

„Pa služim se njima“, odvrati Žena u Ljubičastoj Suknji. „Zašto bih ih prodavala?“

„Pored toga, pa – osnovna škola u kojoj su te stvari prodate samo je nekoliko ulica dalje.“

„Kažem ti da nikad ne bih uradila tako nešto!“

„Ššš. Tiše.“

„Zar ti nije palo na pamet da možda neko drugi to prodaje? Zašto si odmah pretpostavio da sam ja? Znam, zato što me više ne voliš. Zato si i išao na ostrvo Išigaki sa svojom ženom...“

„Rekao sam ti, ne uplići ostrvo Išigaki u ovo!“ Čuo se udarac. Direktor je ošamario Ženu u Ljubičastoj Suknji.

„Jao!“, kriknu Žena u Ljubičastoj Suknji. „To je stvarno bolelo! Jao!“

„Slušaj, izvini. Nije trebalo to da uradim. Izvini. Molim te, smiri se i saslušaj me minut. Stvar je u tome što sumnjaju i na mene. Znaju za moju vezu s tobom i misle da sam sve osmislio! To šapuću. Suludo, zar ne? Nemoguće! Zašto bih prodavao bilo šta na bazaru? O bože, kakva zbrka! Stvarno sam nadrljao!“

„Kako to misliš?“

„Pa kako drugačije gledaš na to? Sigurno znaš zašto sam danas došao... Ne znaš? Pa, dozvoli da ti nacrtam. Hoću da napišeš zvaničnu izjavu.“

„Izjavu?“

„Da. Napisaćeš da si sama sve to osmislila. Da nisam imao nikakve veze s tim! I da je daš hotelskom menadžeru.“

„A?“ Žena u Ljubičastoj Suknji je neznatno povisila glas. „Kažem ti da nisam to uradila!“

„Lažeš.“

„Govorim ti istinu!“

„Nije tačno! Prestani da me lažeš! Davala si keks i čokolade iz hotela deci iz te osnovne škole, zar ne? A šta je to ako ne hotelska imovina? Zapravo to pripada gostima. A to znači da si krala od gostiju i davala deci. Istoj deci koja su prodavala peškire i sudove na bazaru! Jesi li to znala? I kaži dragička! Ta deca kažu da im je jedna žena rekla da to rade! Nemoj mi govoriti da nisi znala za to – naravno da jesi.“

„Nisam! Nisam znala ništa!“

„Koristila si svoj položaj članice osoblja i prodavala hotelsku imovinu.“

„Prestani! Umukni! Kako to misliš – 'članica osoblja'? Da se nisi usudio da mi se obraćaš tako s visine. Odakle ti

pravo? Nemoj misliti da ne znam šta radiš. Svakog dana dremaš u slobodnim sobama. Zaključavaš se iznutra. A kad odremaš, počastiš se lepom kaficom. I onda samo ostaviš prljavu šolju tamo...“

„Pa šta? Ništa strašno. Nema ničeg lošeg u tome.“

„Stvarno? Pa to nije sve. Onda, kad je to beše bilo, kad je Reina Igaraši odsela u hotelu? Nešto mi govori da si joj ukrao donji veš, zar nije tako?“

„Eee...“

„Aha, dakle jesi? Pitala sam se šta radiš kad sam te zatekla presamićenog ispred vrata njene sobe. Izgledao si kao da kriješ nešto. Preturao si po kesi s vešom okačenoj na kvaku ne bi li našao nešto, zar ne? Videla sam da si izvukao nešto crveno čipkasto pa to gurnuo u džep pantalona. Kladam se da su to bile njene gaćice! Odvratno. Neverovatno. Ogavno. Perverzijače! Ti si perverznjak!“

„Prekini!“, naredio je.

„Ti si perverznjak! Manijak! Odvratni perverznjak!“

„Prestani! Kažem ti...!“

„Jao! Povređuješ me! Pusti me! Dobro, čekaj samo: svima ću to ispričati! Reći ću tvojoj ženi, reći ću upravi, reći ću hotelskom menadžeru...!“

„Dosta!“ Direktor je uhvatio Ženu u Ljubičastoj Suknji za ramena. „Kažem ti da prekineš! Nećeš se izvući ako im kažeš!“

Počeo je da je drmusa, napred-nazad, toliko silovito da sam čula kako joj je vrat krcnuo. Ali Žena u Ljubičastoj Suknji je uzvratila istom merom. Čim je ugrabila priliku, istrгла se iz njegovog stiska, nagnula i počela pesnicama da ga udara u stomak. Zakukao je i zateturao se unazad, a ona ga je udarila kolonom u međunožje pa ga ošamarila.

Uhvatio se obema rukama za ogradu ne bi li se ispravio. Ali ograda je bila previše zarđala da bi izdržala njegovu težinu. Uz glasan prasak je pukla i direktor je naglavačke pao na zemlju.

Ležao je na smeđoj zemlji, potpuno nepomičan.

Drhteći, Žena u Ljubičastoj Suknji je sišla stepenicama.

„Tomo, Tomo, dragi...“ Čučnula je pored nepomičnog tela i ispružila ruku.

„Tomo, dragi... Tomo, dragi...“, ponavljala je i drmala mu rame.

„Tomo, dragi... Tomo, dragi... Tomo, dragi... Odgovori mi, Tomo, dragi. Probudi se. Odgovori mi, Tomo, dragi! Tomo, dragi! Tomo, dragi! Tomo, dragi! Hej, Tomo, dragi! Odgovori mi!“

„Ššš! Prestani da vičeš“, rekla sam.

Žena u Ljubičastoj Suknji se okrenula da me pogleda. Lice joj je prebledelo, pokriveno suzama i slinama.

„Daj da pogledam.“ Čučnula sam između njih.

Prvo sam mu podigla desni članak. Zatim levi. Naslonila sam mu dva prsta na vrat i spustila uvo do njegovih usta. Žena u Ljubičastoj Suknji je ćutala dok me je gledala, čekala. Usledio je trenutak tišine. A onda sam je pogledala i rekla: „Pa, to je to. Krepao je.“

Žena u Ljubičastoj Suknji je tiho rekla nešto. Toliko tiho da je nisam čula. Moglo je da bude: „Ne mogu da verujem...“

„Ne mogu da verujem. Ne mogu da verujem“, govorila je malo glasnije.

„Sigurno zbog pada. Srce mu je otkazalo.“

„O bože... O bože... O bože... Nije istina. Kaži mi da nije istina. Nije istina. Nije istina.“

Odmahnula sam glavom. „Mnogo mi je žao. Ne mogu to da uradim.“

„O bože... O bože! Molim te! Otvori oči, mili! Probudi se, Tomo, dragi!“

Žena u Ljubičastoj Suknji ponovo je počela da ga dr-musa, očajnički. Uхватила sam je za članke.

„Ne вреди. Zar ne vidiš? Mrtav je. Neće oživeti. Saberi se. Suoči se sa činjenicama. Mrtav je. Ne вреди da pokušavaš da ga oživiš. Trebalo bi da se skloniš odatle, smesta. Da pobegneš.“

„Da pobegnem...?“

„Da.“ Klimnula sam glavom. „Nemaš vremena za gu-bljenje. Policija će stići svakog časa.“

„Policija?“

„Neko je zvao policiju i prijavio te. Kad su čuli kako vrištiš. Moraš da odeš. Pre nego što policija stigne.“

„Mo... molim?“

„Ustani. Brzo.“

„A... ali...“

„Nema ali. Slušaj. Moraš da bežiš. Idi pravo na auto-busku stanicu. U 20.02 dolazi autobus koji ide na autobu-ski terminal Komori. Uđi u njega. Imaš četiri minuta da stigneš, ali moraš da požuriš – trebalo bi da stigneš pošto si bila trkačica. Autobus će doći na železničku stanicu u 20.34. Izađi i uđi u ekspres voz za Jamasaku. 'Jamasaka', kao 'jama' u prezimenu Jamaguči i nastavak 'saka' u gra-du Osaka – jesi li zapamtila? U jednom ormariću kod zapadnog izlaza naći ćeš veliku crnu torbu. Ponesi je sa sobom – ne zaboravi. U njoj ćeš naći novčanik, peškir i donji veš za dva-tri dana. U novčaniku, u malom džepu, naći ćeš veoma sitno presavijenu novčanicu od pet hiljada

jena. Možeš li time da kupiš voznu kartu? Videćeš još neke stvari u ormariću, manju torbu s kratkim drškama, platnenu putnu torbu, veliki ruksak, nekoliko kesa iz su-permarketa i još koješta, ali sve to ostavi. Doći ću odmah za tobom pa ću ih poneti.“

„Ovaj... Ali...“

„Zaista bih volela da odmah odem autobusom s tobom, ali bojim se da ne mogu. Naprosto presporo trčim i samo bih te usporila. Ali ne brini. Doći ću autobusom u 20.22. I ući ću u voz odmah posle tvog ili onaj posle njega. Sve će biti u redu. Pratiću te – gotovo odmah ću doći. Mislim da je bolje da idemo odvojeno – tako nas niko neće primetiti. O da, ako ogladniš, naći ćeš i nešto sitnine u novčaniku pa slobodno time kupi sebi *bento* na stanici. Dobro, ima li još nešto... O, nisam ti rekla ime stanice na kojoj bi trebalo da izađeš, jelda? To je ekspres, tako da staje samo na tri stanice. Izađi na trećoj, na stanici Santokudži. Treća stanica, Santokudži. Lako se pamti. Kad izađeš sa stanice, ispred sebe bi trebalo da vidiš poslovni hotel *Takagi*. Nije nešto, stvarno, za poslovni hotel budući da su kupatila zajednička. Imaš li nešto protiv da tamo odsedneš večeras? Uzmi sobu i opusti se. O, umalo nisam zaboravila. Baš sam šašava. Malo je falilo da te ostavim i da ti ne dam ovo. Izvoli. To je ključ od ormarića. Samo proveri jesi li ga dobro zaključala, važi? A sad, gde da mi ostaviš ključ? Znam, šta misliš blizu govornice? Odmah pored reda or-marića videćeš zelenu govornicu. Na polici ispod telefona je imenik. Sakrij ključ u njemu, negde u sredini.“

„Ali... ja bih samo...“

„Znam da ti nije prijatno što ćeš prespavati na nepo-znatom mestu, ali trebalo bi da se naspavaš i okrepiš. Već

sutra ćemo početi da tražimo posao. Prijavićemo se za sve što nađemo, zajedno, temeljno, dok ne nađemo gde će nas zaposliti i pustiti da živimo zajedno. O, nemoj da se mrštiš. Čak i ako ne nađemo posao odmah, ne brini, biće sve u redu. Stavila sam sve što bi moglo da nam zatreba u onu torbu s kratkim ručkama. Potrepštine, odeću, novac – sve što je potrebno. Ne velike količine, razumljivo... ali dovoljno za neko vreme.“

„Pa zapravo nisam... Ovaj... u stvari sam se pitala...“

„Hmm?“

„Supervizorko Gondo, zašto si tako...?“

Odjednom sam shvatila da je Žena u Ljubičastoj Suknji prestala da plače. Videla sam da me posmatraju dva sitna okrugla oka. Gledala je pravo u mene.

Odmahnula sam glavom. Nisam supervizorka Gondo, rekla sam. Ja sam Žena u Žutom Kardiganu.

„Dakle, jesi *ti*? *Ti* si Žena u Žutom Kardiganu?“, bila sam sigurna da je čujem kako kaže.

U stvari je samo nastavila da zuri u mene, ne progovorivši ni reči.

Ispružila sam ruku i nežno joj uštinula nos. Bio je samo nekoliko centimetara dalje.

„Požuri sad“, rekla sam. „Vreme je da kreneš. Ne brini. Doći ću odmah za tobom.“

„Ali...“

„Hajde, nemaš vremena za gubljenje! Samo još tri minuta dok autobus ne dođe!“

Pokazala sam na njen sat. Žena u Ljubičastoj Suknji je spustila pogled na njega pa se konačno pribrala i ustala. Još je izgledala potišteno. „Još dva minuta!“, povikala

sam. Tad je podigla pogled. Tek što je pojurila prema autobuskoj stanici, dotrčala je nazad.

„Šta je sad? Šta je bilo? Samo idi!“

„Ali... Nisam novac.“

„Molim?“

„Trebalo bi da uzmem novac iz stana. Ako ne mogu da platim, neću moći da uđem u autobus.“

„O... ne znam – uzmi ovo!“

„Šta je to?“

„Zar ne vidiš? Moja markica! A sad idi. Ostao ti je samo još minut!“

Žena u Ljubičastoj Suknji je odjurila.

Nekoliko trenutaka kasnije čula sam zavijanje policijske sirene. Zaključila sam kako je vreme da i ja odem.

Ali nisam još završila. I sad će da postane stvarno teško.

POŠTO SAM JOJ DALA MARKICU, MORAĆU DA SVRATIM

u svoj stan i vidim mogu li da nađem nešto iole vredno.

Bez daha sam stigla do svojih ulaznih vrata, obezbeđenih velikim katancem. Nisam imala izbora do da uzmem saksiju koju sam našla u blizini kako bih razbila prozor i ušla.

Laknulo mi je kad sam videla da je u stanu sve onako kako sam ostavila. Moj dušek i televizor stajali su blizu prozora, a nekoliko plastičnih kesa bilo je razbacano po inače praznoj sobi. Izgleda da su isključili struju: kad sam povukla lanac koji je trebalo da uključi neonsku sijalicu nasred tavanice, samo se čuo tih klik. Prošlog četvrtka mi je stiglo sudsko rešenje da napustim stan i ja sam našla utočište u manga-kafeteriji blizu železničke stanice. Uzela sam koliko god sam mogla – vredne stvari, onoliko odeće koliko sam mogla da ponesem, toaletni pribor, hranu, čak i tiganj – pa ih stavila u ormarić na stanici, gde prtljag može da stoji tri dana. Baš sam tog jutra prebacila sve iz jednog ormarića u drugi u blizini.

Bilo je stvarno mnogo stvari, ali nisam ponela sve – pomirila sam se s tim da ću ostaviti sve što je preveliko da stane u ormarić, ali ostavila sam i ono što je izgledalo kao da neće imati praktičnu primenu u načinu života koji me je čekao.

Svakako među stvarima koje sam ostavila ima nešto što mogu razmeniti za nešto gotovine. Nekoliko sati sam pipala po mraku i konačno na samom dnu plakara pronašla limenu kutiju od keksa s urezanom rečju „Uspomene“. Odavno sam propustila poslednji autobus.

Već sam počela da mislim kako bi bilo bolje da sam naprosto peške otišla do stanice, ali kad sam otvorila kutiju, pronašla sam drveni privezak za ključeve u obliku palme, razglednicu s animom i komemorativni novčić napravljen za svetsku izložbu pre nekoliko godina.

Sutradan ujutru sam ušla u prvi autobus, čvrsto stežući taj novčić.

Kad sam ga ubacila u automat za prodaju karata, samo je ispao. Ponovo sam pokušala pa još jednom. Onako prestravljen, novčić mi je ispao na pod. Utom se vozač okrenuo, sumnjičavo me pogledao i ćutke ispružio ruku kao da mi poručuje: „Daj da vidim to.“

Vozač je pregledao novčić od petsto jena na kome je utisnut natpis CUKUBA EKSPLO '85 i rekao: „Hmm, ovi su retki.“ Pošto je preturao po torbi s ličnim stvarima, izvadio je novčić od petsto jena iz novčanika i dao mi ga umesto komemorativnog. Očekivala sam da će se naljutiti i pitati šta izvodim s tim novčićem, tako da sam odahnula. Platila sam kartu, dvesta jena, i ostao mi je kusur trista.

Kad sam stigla na stanicu, pošla sam pravo prema govornici. Na polici ispod telefona stajala su dva imenika.

Taman sam pružila ruku prema gornjem kad sam videla da nema potrebe da listam stranice. Pogled nadesno otkrio je da je ključ ostao u vratima ormarića u kome su stajale moje stvari.

Otvorila sam ga i videla da je prazan. Izgleda da je Žena u Ljubičastoj Suknji pokupila prtljag.

Međutim, uzela je i sve ostalo – ne samo crnu veliku torbu koju sam joj rekla da ponese već i putnu torbu s kratkim drškama i veliki ruksak iako sam naglasila da ih ostavi.

Možda sam prebrzo pričala i nije me razumela. Mora da se namučila da s tolikim prtljagom uđe u ekspres voz.

Stajala sam pored mašine za prodaju karata, pogledom tražila žene koje izgledaju kao da su nežnog srca pa im prilazila. „Možete li mi dati sto jena?“, pitala sam tri žene i, začudo, sve su mi bez oklevanja stavile kovanicu od sto jena na dlan.

Četvrti put sam pogrešila. Žena koja je na prvi pogled izgledala fino preteći je odbrusila: „Briši da ne pozovem obezbeđenje stanice!“ Brzo sam se udaljila. Nadala sam se da ću uspeti da užickam ceo iznos karte, četiri hiljade dvesta jena, ali morala sam da se pomirim sa sudbinom i snađem s onim što imam. Kupila sam najjeftiniju kartu i uspela da se ukrcam na spori voz koji je kretao u 7.20 ujutru.

Trebalo mi je gotovo šest sati – šest sati! – da stignem do stanice Santokudži. Zbog niza nezgoda, uključujući putnika kome je pozlilo i problema sa signalizacijom, morala sam da presedam pet puta. Srećom, nijednom mi nisu tražili kartu na pregled. Kad sam konačno izašla na stanicu Santokudži u 13.25, obrela sam se na peronu bez ijednog člana osoblja. Ubacila sam kartu u drvenu kutijicu

pored barijere i uputila se prema hotelu *Takagi*, gde smo se dogovorile da se nađemo.

Izgledalo je kao da recepcioner drema posle ručka.

Bar pet puta sam pozvonila i spremala se da to ponovo uradim kad je zevajući izašao iza pregrade. Na moje pitanje je odgovorio: „Ne, nisam video nikoga ko se uklapa u taj opis.“

„Ali morali ste da je vidite...“, rekla sam. „Sigurno je uzela sobu sinoć nekoliko minuta pre jedanaest.“ Ako je sinoć sve proteklo po planu i ona stigla na autobus u 20.02 pa na ekspres voz, Žena u Ljubičastoj Suknji trebalo je da stigne na stanicu Santokudži u 22.50. I svakako bi odsela u ovom hotelu osim ako nije bio pun.

Trudeći se da mi stavi do znanja koliko ga gnjavim, recepcioner je otvorio beležnicu na čijoj korici je pisalo „Spisak gostiju“.

„Sinoć smo imali jednog, dva, tri, četiri, pet gostiju. Svi odreda muškarci. To je sve. Nijedna žena.“

„Nijedna žena?“

„Tako je.“

„Sigurni ste?“

„Jesam.“

„Gde mislite da bi mogla da bude?“, pitala sam ga.

„Nemam pojma“, odgovorio je.

Prestravila sam se. Je li moguće da je sišla na pogrešnoj stanici? Setivši se kako sam je uveravala ću brzo doći – sledećim vozom – pomislila sam kako me je možda čekala na peronu pa se uvredila kad se nisam pojavila i sad se sklonila negde... Da li se to desilo?

Tražila sam je svugde – po celoj stanici i po ulicama. Nisam bila toliko glupa da pitam policajce u kućici jesu

li je videli, ali raspitala sam se u svim prodavnicama u trgovačkoj ulici i prilazila sam prolaznicima.

„Tražim jednu ženu, da je niste videli? Ima tridesetak godina i dugu kosu...“

Šta ima na sebi?, pitali su. Zaustila sam da odgovorim kako nosi ljubičastu suknju – pa zatvorila usta.

Šta je Žena u Ljubičastoj Suknji sinoć nosila? Nikako nisam mogla da se setim.

Kuda li je Žena u Ljubičastoj Suknji mogla da ode?

I dalje je tražim, čak i sad.

PRE NEKOLIKO DANA SE NOVA RADNICA PRIDRUŽILA firmi. Izgleda da ova ima nekog iskustva u spremanju hotelskih soba. Prilično brzo shvata šta treba da radi, ali starije gospođe se kao i uvek žale da ne izgovara pozdrave dovoljno glasno. U normalnim okolnostima bi je toliko kinjile da bi dala otkaz u roku od mesec dana. Kad bi joj neko samo dao glasovne lekcije. Ali, nažalost, direktor je bio u bolnici.

Nedavno ga je nekoliko nas posetilo. Pošto verovatno ne bi pustili veliku grupu u bolnicu, izvlačile smo slamke da odlučimo ko će ići. Našla sam se u taličnoj četvorci, a supervizorka Cukada nam se pridružila iako nije izabrana.

Bolnica u kojoj je direktor ležao, specijalizovana za rehabilitaciju, bila je na petnaest minuta hoda od hotela.

Ušle smo na njegovo odeljenje i zatekle četiri kreveta, od čega su dva bila slobodna. U jednom je žgoljav starac ležao na leđima i piljio u mali televizor koji je visio s tavanice.

Sačekale smo nekoliko trenutaka i onda se direktor pojavio u pratnji svoje žene.

„Direktore! Možete da ustanete iz kreveta!“ Supervizorka Cukada je požurila da ga zagrli.

„O, pazite!“ Njegova žena ga je jedva zadržala da ne padne.

„O, hvala bogu!“ Supervizorka Cukada ga je uhvatila za ruku i žustro je protresla. „Mnogo sam brinula za vas!“

„Jao! Jao! Molim vas, to boli! Ovaj... otkud sve vi ovde?“

„Kakvo pitanje! Došle smo da vas vidimo, naravno!“ , odgovorila je supervizorka Cukada i ponosno isturila grudi.

„To je veoma lepo od vas. Zaista to cenimo.“ Direktora žena je pognula glavu.

„Mogle ste prvo da se javite...“, promrmljao je direktor.

„Najavile smo se. Verovatno vam nisu preneli poruku“, odgovorila je supervizorka Cukada pa se okrenula prema njegovoj ženi. „Izgleda mnogo bolje nego što sam očekivala. To je veliko olakšanje.“

„Da. Hvala što brinete“, odvrati ova s osmehom.

Jesu li glasine da je ona glavna u kući bile pogrešne? Nije imala ni trunku šminke i izgledala je popustljivo. Ruke su joj stalno lebdele blizu muža kako bi se pobrinula za sve njegove potrebe.

„Da, odlično izgledate! Ako tako nastavite, mogli biste sutra da se vratite na posao!“, kazala je supervizorka Hamamoto.

„Ne budite smešni“, odgovorio je direktor, dao ženi štaku pa seo na krevet namučeno se osmehujući.

„Kad ćete moći da izađete iz bolnice?“, pitala je supervizorka Tačibana.

„Nedelje posle sledeće. U četvrtak“, odgovorio je direktor.

„O, to je divno! Baš lepe vesti!“

„Ali moraću neko vreme da koristim štake i da dolazim u bolnicu na redovne preglede. Ko zna kad ću se potpuno oporaviti...“

„O, sigurna sam da ćete moći da obavljate kancelarijske poslove. Ne brinite – nikome ne bi palo na pamet da traži od čoveka s nogom u gipsu da radi fizičke poslove“, umešala se supervizorka Cukada.

„Pa jeste, ali ja...“

„Svi govore da im mnogo nedostajete. Pošto niste tu, hotelski menadžer svakog dana dolazi na jutarnje sastanke. Nepodnošljivo je – tako depresivan početak dana. Zar nije tako, ekipo?“ Pogledala je ostale.

Ostale zaklimate glavom, osmehujući se od uva do uva.

„Je li... ovaj... menadžer rekao nešto?“, pitao je direktor.

„Kako to mislite?“

„O... znate...“

„Mislite... o onome što se desilo s onom ženom?“

Klimnuo je glavom.

„Rekao je da je sad sve u rukama policije. To je sve.“

„Policija...“ Čelo mu se naboralo.

„Tako nam je rekao, na prvom sastanku posle nesrećnog slučaja. Sad je sve na policiji, sve što će se dalje dešavati. Rekao je da mi, kao članovi osoblja, samo moramo da čekamo i verujemo da ćete se što pre oporaviti.“

„Shvatam.“

„Ali zar to nisu dobre vesti!“, uzviknu supervizorka Tačibana. „Tako ćete brzo izaći iz bolnice!“ Zatim je dodala: „Zaista sam mislila da ćete umreti kad sam čula da ste u bolnici posle pada s drugog sprata!“

„Supervizorko Tačibana!“ Supervizorka Hamamoto ju je munula laktom. „Ne govorite to! Nije ni vreme ni mesto!“

„Ha-ha-ha. Šalim se!“

„Pa ja sam stvarno mislio da sam umro“, rekao je direktor. „Kad sam se osvestio u bolnici, sve oko mene bilo je belo. Načas sam pomislio: Stani malo, ja sam u raj.“

„Hvala bogu da ste prošli samo s potresom mozga i nekoliko slomljenih kostiju.“

„Mnogo nam je žao što smo izazvali toliko brige i ne-zgoda...“ Direktorova žena je ponovo oborila glavu.

„Nezgode? Gluposti!“ Supervizorka Cukada je od-sečno odmahнула. „Na kraju krajeva, direktor je žrtva u ovoj priči!“

„Tako je! Ona progoniteljka ga je nedeljama pratila.“

„Niko od nas nije imao predstavu, znate. Pa, jeste da smo vas često viđali zajedno, ali samo smo mislile: Opa, izgleda da stvarno uživaju u društvu jedno drugog – da nisu u nekoj vezi? Ups! Izvinjavam se! To mi je izletelo. Nije trebalo to da kažem. Ne pred vašom suprugom.“

„U redu je.“ Direktorova žena je odmahнула glavom. „Izgleda da moj muž nije uspeo dovoljno jasno da joj objasni kako je njena pažnja nepoželjna.“

„Kako sam mogao? Kad mi je pretila? Rekla je da će nauditi tebi i našoj ćerki ako ne izlazim s njom!“

„Kakva odvratna žena!“ , progundā supervizorka Cukada.

„Jeste li dobro?“, zabrinuto je pitala supervizorka Hamamoto njegovu ženu. „Nije vam se ništa desilo?“

„Pa, primetila sam da nas neko uznemirava telefonom. Bogu hvala da nije išla dalje od toga! Nisam toliko brinula za sebe, ali kad pomislim šta je mogla da uradi našoj ćerki...“

„Da, ne treba misliti o tome. Znam da bi bilo drugačije da sam stvarno poginuo, ali iskreno kažem: Hvala bogu

da je mene gurnula sa zgrade, a ne tebe ili Arisu. Stvarno zahvaljujem svom anđelu čuvaru.“

„O, ne smete tako da pričate...“

„Definitivno. Ko je još čuo da je neko zahvalan zato što ga je neko gurnuo sa zgrade? I zašto biste preuzeli krivicu za ono što se desilo? Ta žena je jedini krivac. I nije bila samo progoniteljka već i kradljivica.“

„Znam, ali mogao sam bolje da uradim neke stvari. Nije trebalo one večeri da idem do njenog stana. Bar ne sam.“

„Previše ste dobri, zar ne, direktore? Otišli ste kod nje misleći da ćete moći da je ubedite – da možda još ima vremena da joj pomognete.“

„Tako je. Rekao sam joj: 'Ako se bojite da priznate, ići ću s vama. Ja ću sve objasniti hotelskom menadžeru i izviniti se u vaše ime.'“

„I šta je rekla?“

„Samo je poludela i...“

„I onda vas je gurnula s drugog sprata.“

„Kakvo čudovište!“

Svi su se ućutali. Starac koji je ležao na drugom krevetu zaspao je dok je gledao televiziju. Zvuci iz njegovih slušalica mešali su se s hrkanjem.

Direktorova žena je prekinula tišinu.

„O, potpuno sam zaboravila da donesem stolice! Baš sam neobzirna. Idem do sobe za sestre da pitam imaju li nekoliko stolica.“

„O, nemojte se mučiti, molim vas. Sve je u redu. Stvarno, ionako ćemo uskoro da pođemo“, rekla je supervizorka Cukada.

„Donele smo cveće.“ Supervizorka Hamamoto pružila je buket orhideja kupljen na putu do bolnice.

„A ja sam donela *purin*.“ Supervizorka Tačibana je pružila papirnu kesu.

„O, veoma ste pažljive. Hvala što ste se toliko potrudile. Molim vas, ako vam se ne žuri, ostanite još malo. Idem da skuvam čaj.“

„Ali zaista bismo morale da...“

„Molim vas, mom mužu je dosadno kad ne može da priča ni sa kim osim sa mnom.“

„Baš tako“, složio se direktor. „Hajde, ostanite još malo.“

„Pa, u tom slučaju ćemo vam pomoći. Idem po stolice iz sobe za sestre.“

„I ja ću.“

„Čekajte mene.“

„Pomoći ću vam sa čajem.“

„Mogu li da stavim cveće koje sam donela u ovu vazu?“

„Naravno. Hajdete, čajna kuhinja je ovamo.“

Sve supervizorke su izašle za direktorovom ženom u hodnik. Maltene su trčale i njihove bolničke papuče lupkale su po podu.

U sobi je ponovo zavladao tišina. Automatska vrata su se polako zatvorila i direktor je otegnuto uzdahnio s olakšanjem.

„Direktore“, progovorila sam.

Kriknuo je. „O, uplašili ste me. Koliko dugo ste tu, Gondo-san?“

„Sve vreme sam ovde.“

„O, izvinjavam se, nisam vas primetio. Štrecnuli ste me. Pa, sedite.“

Pokazao je na sklopivu stolicu naslonjenu na zid. Rasklopila sam je i sela.

„Direktore, moram da vas zamolim nešto.“

„Š... šta? Šta se dešava? Izraz lica vam je strog.“ Direktor je ustuknuo.

„Direktore, želim da razgovaram o nečemu ličnom.“ Glasno je progutao knedlu. „O čemu?“

„Volela bih da vas iskreno zamolim za nešto.“

„Pa onda mi kažite. O čemu se radi?“

Oborila sam glavu. „Molim vas! Preklinjem vas!“

„Š... šta je bilo? Ovo je čudno.“

„Volela bih da mi povećate platu!“

„Molim?“

„Molim vas! I dozvolite mi da uzmem predujam od plate, molim vas! Preklinjem vas, direktore!“

„Stanite malo. To nije tako jednostavno, znate. Dovedite me u neprijatan položaj tim pitanjem iz vedra neba. A ovo zaista nije ni vreme ni mesto za tako nešto...“

„Molim vas, direktore!“

„Rekao sam da sačekate! Pogledajte me – nemojte se grbiti. Mnogo mi je žao, ali ne odlučujem sam o novčanim pitanjima. Moram da se savetujem s upravom. Pored toga, ako vam povećam platu, Gondo-san, onda ću morati da povećam nadnicu i svim ostalim supervizorkama!“

„Pa zar ne možete ubediti odbor da pristane? Sigurna sam da je to u vašoj moći! Ako neko to može da uradi, onda ste to vi!“

„O čemu pričate? Ne mogu to da uradim. Previše ste sve pojednostavili. Da bi neko dobio povišicu, prvo odbor mora da veća o tome. A da bi uopšte razmotrili nekoga, taj neko mora da izuzetno dobro i poletno obavlja svoj posao. Čak i kad bi vas neko razmotrio, zar stvarno mislite da neko poput vas ima ikakve šanse, Gondo-san? Čudi me što vas još nisu otpustili. Kasnite na posao, odlazite

ranije, uzimate slobodne dane bez najave. Imate li ikakvu predstavu koliko su se drugi žalili na vas? Kažu da čak i kad dođete na posao, često samo nestanete. Nema šanse da dobijete povišicu. Nikakve.“

„U tom slučaju mi pozajmite novac.“

„Šta rekoste?“

„Molim vas! Potpuno sam dekintirana!“

„Otkud vam ideja da bi trebalo da vam pozajmim novac, zaboga?“

„Što da ne? Vi ste mi šef!“

„Kakve to veze ima?!“

„Čak više nemam markicu za prevoz...“

„Pobogu, kakve to veze ima sa mnom?“

„Svakog dana pešačim do posla. Iz manga-kafeterije!“

„Molim? Šta se desilo s vašim stanom?“

„Nisam mogla da platim kiriju pa su me izbacili.“

„Mislím, to je...“

„Molim vas! Preklinjem vas, direktore!“

„De-de. To je užasno, ali pozajmica je nešto drugo. Shvatam da se mučíte, ali ne mogu ništa da uradim u vezi s tim.“

„Molim vas, vidíte ako možete da se predomislíte... Direktore!“

„Kažem vam da ne mogu! Zar ne shvatate? Nemoguće je! Ne razumem vas. Uglavnom ćútíte kao zaliveni i sad prvi put otvarate usta samo da biste me gnjavili zbog pozajmice? Šta je s vama? Imate li srama? U vašim godinama. Zar ne mislite da bi trebalo da budete uzdržaniji u zahtevima od drugih? Ah, nešto mi pade na pamet: Jeste li probali da tražite pozajmicu od porodice ili rođaka? Podsetíte me – odakle ste? Gde vam porodica žíví?“

„Direktore.“

„Ne mogu to da uradim. Rekao sam vam.“

„Znam da ste ukrali gaćice Reine Igaraši. Ali neću reći nikome.“

„Š... šta?“

„Obećavam. Neću reći nikome, kunem se.“

„...“

Posle dužeg muka direktor je promrmljao: „Pa, razmisliću o tome.“ Glas mu je bio veoma potišten.

„Hvala! Cením vašu ljubaznost!“

Za to vreme su dve žene u čajnoj kuhinji pripremale čaj i uzbuđeno pričale o nečemu drugom. Stvarno? O bože, mora da ste oduševljeni! Čestítam! Srećni uzvici supervizorke Cukade dolebdеше hodnikom do nas. Zapítala sam se zbog čega je tako ushićena. Kad sam pítala, rekli su mi da će direktor ponovo postati otac. Njegova žena je u drugom stanju i porodíce se sledeće godine.

DANAS SAM PROVELA CEO DAN BAŠ ONAKO KAKO SAM htela.

Ujutru sam okačila opran veš na konopac, obrisala prašinu, gledala televiziju dok sam doručkovala i onda, posle dremke, pošla u trgovačku četvt.

Kad sam stigla tamo, otišla sam u apoteku, prodavnicu sakea i onda u pekaru. Dok sam se vraćala u stan, odlučila sam da svratim u park. Sela sam na jednu od tri klupe na južnoj strani, onoj najdalje od ulaza.

To je Naročito rezervisano mesto Žene u Ljubičastoj Suknji.

Moram dobro da pazim na njega. Ne želim da bilo ko tu sedi.

Zbog toga sam odlučila da prisvojim to mesto. I te kako sam svesna natpisa na tabli: „Nemojte zauzimati celu klupu. Delite s drugima.“ Međutim, zasad se niko nije bunio. Ako me kojim slučajem neko poseban – možda čak i prava vlasnica – kucne po ramenu i kaže: „Hej, to je moje mesto!“, pa... rado ću ga ustupiti.

Stavljam ceger pored sebe pa vadim papirnu kesicu s kiflicom s kremom. Osećam kako toplota izbija iz peciva. Nežno kidam kiflicu i stavljam polovinu na krilo. Dok se spremam da zagrizem drugu polovinu, osećam – kakav savršen trenutak – blago kuckanje po ramenu.

Podižem pogled i vidim kako se jedno dete grohotom smeje pa trči dalje.

O autorki

Nacuko Imamura je japanska književnica rođena 1980. godine u Hirošimi. Studije je završila na Univerzitetu Osaka. Radila je razne privremene poslove dok nije objavila prvi roman koji je 2010. godine dobio prestižnu nagradu *Dzai Osamu*. Ostali njeni romani i priče nagrađivani su najprestižnijim i najboljim nagradama. Za *Ženu u Ljubičastoj Suknji* osvojila je nagradu *Akutagava* koja spada među najviša japanska književna priznanja.

Živi u Osaki sa mužem i ćerkom.

REKLAMA POPUT DAHA

REKLAMA MOJA SESTRA SERIJSKI UBICA

REKLAMA ŽIVOT BEZ TEBE

Laguna Klub čitalaca

Postanite i Vi naš član!

Sva obaveštenja o učlanjenju i članskim pogodnostima možete pronaći na sajtu www.laguna.rs ili ih dobiti u našim klubovima:

BEOGRAD

Knez Mihailova 48
Kralja Milana 48
Vase Čarapića 2-4
Terazije 4
Bul. kralja Aleksandra 100
Bul. kralja Aleksandra 146
Stanoja Glavaša 1
RK Beograd Miljakovac,
Vareška 4
Požeška 80
TC Stop Shop,
Bratstva i jedinstva 2g
TC BIG FASHION,
Višnjička 84
TC Ada Mall, Radnička 9
TC BEO,
Vojislava Ilića 141i
TC Galerija,
Bul. Vudroa Vilsona 12
Bul. Mihajla Pupina 181
Immo Outlet centar,
Gandijeva 21
Glavna 20

ČAČAK

Gradsko šetalište bb.

GORNJI MILANOVAC

Vojvode Milana 4

JAGODINA

Vivo Shopping Park,
Vuka Bojovića 2a.
„Tit“, Kneginje Milice 55

KRAGUJEVAC

Kralja Aleksandra I
Karadorđevića 30

KRALJEVO

Omladinska 55a

KRUŠEVAC

Vidovdanska 89

LAZAREVAC

TC Stop Shop,
Železnička bb.

LESKOVAC

Bul. oslobođenja 89

NIŠ

Obrenovićeva 3
TC Delta Planet,
Bulevar Nemanjića 11b
TC Stop Shop,
Bulevar Medijana 21g

NOVI PAZAR

28. novembra 41lj

NOVI SAD

Zmaj Jovina 12
BIG Shopping Center,
Sentandrejski put 11

PANČEVO

BIG Shopping Center,
Miloša Obrenovića 12

PIROT

Srpskih vladara bb.

POŽAREVAC

Stari Korzo 2

SMEDEREVO

Karadorđev dud 2e

SOMBOR

Kralja Petra I 16

SREMSKA MITROVICA

TC Rodić,
Trg Svetog Stefana 32

SUBOTICA

Korzo 4

ŠABAC

Gospodar Jevremova 18

UŽICE

Trg Svetog Save 46

VALJEVO

Kneza Miloša 31

VRŠAC

Trg Sv. Teodora Vršačkog 5

ZAJEČAR

„Kaligraf“,
Svetozara Markovića 26

ZRENJANIN

BIG Shopping Center,
Bagljaš Zapad 5
„Teatar“, Trg slobode 7

BANJA LUKA

„Kultura“,
Kralja Petra I
Karadorđevića 83
TC Emporium,
Jovana Dučića 25
TC Konzum,
Aleja Svetog Save 69
TC Delta Planet,
Bul. srpske vojske 8

BIJELJINA

„Kultura“,
TC Emporium,
Trg kralja Petra I 1

GRADIŠKA

„Kultura“,
TC Centrum Retail Park,
16. krajiške brigade 2a

PRIJEDOR

„Kultura“,
TC Patrija,
Trg maj. Zorana Karlice 3

SARAJEVO

„Kultura“,
TC Merkator,
Ložionička 16
Alta Shopping Center,
Franca Lehara 2

TUZLA

„Kultura“,
Bingo City Center,
Mitra Trifunovića Uče 2

NIKŠIĆ

„Narodna knjiga“,
TC Laković,
Bul. 13. jul

PODGORICA

„Narodna knjiga“,
Novaka Miloševa 12
TC Bazar,
Blaža Jovanovića 8
City Mall,
Cetinjski put bb.

Laguna

Posetite nas na internetu!

www.laguna.rs

Na Laguninom sajtu nalaze se informacije o svim našim izdanjima, mnogi zanimljivi podaci o vašim omiljenim knjigama i piscima, intervjui, prikazi knjiga. Možete da čitate besplatne odlomke iz svih naših izdanja, ali i da se zabavite učestvujući u nagradnim igrama koje svakodnevno organizujemo i dobijete knjige na poklon. Naravno, na sajtu možete da nabavite naša izdanja po najpovoljnijim cenama kao i da se učlanite u Lagunin klub čitalaca.

Laguna na društvenim mrežama

Saznajte prvi najnovije informacije o akcijama ili svojim omiljenim knjigama i piscima tako što ćete pratiti objave na našoj *Fejsbuk* stranici, prijaviti se na naš *Jutjub* kanal, pratiti naše *tvitove* ili objave na *Instagramu*.

[laguna.knjige](https://www.facebook.com/laguna.knjige)

[laguna_knjige](https://www.instagram.com/laguna_knjige)

[lagunaknjige](https://www.youtube.com/lagunaknjige)

[IPLaguna](https://www.twitter.com/IPLaguna)

Nacuko Imamura
ŽENA U LJUBIČASTOJ SUKNJI

Za izdavača
Dejan Papić

Lektura i korektura
Dragana Matić Radosavljević, Živana Rašković

Slog i prelom
Saša Dimitrijević

Dizajn korica
Stefan Petrović

Tiraž
2000

Beograd, 2022.

Štampa i povez
Artprint MEDIA, Novi Sad

Izdavač
Laguna, Beograd
Resavska 33
Klub čitalaca: 011/3341-711
www.laguna.rs
e-mail: info@laguna.rs

CIP – Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd